Sfântul cuvios Pavel cel simplu, Egipt

(s.v. 7 martie / s.n. 20 martie)

Materiale despre Sfântul cuvios Pavel cel simplu:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Pavel%20cel%20simplu%20(7%20mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Pavel+cel+simplu

****

În această zi, îl pomenim pe Sfântul cuvios Pavel cel simplu, din Egipt, ucenicul Sfântului Antonie cel mare (n. 225, Egipt - † 339, Egipt).

Index

Acatistul Sfântului cuvios Pavel cel simplu 3
Viața Sfântului cuvios Pavel cel simplu spusă de părintele Ilie Cleopa 15
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului Pavel cel simplu 16
Sinaxar - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Pavel cel simplu, ucenicul Sfântului Antonie cel mare.....23
Pr. Teoclit Dionisiatul - Sfântul Antonie şi sociabilitatea.....27
Ieromonahul Savatie Baștovoi - De ce dăm buzna la Dumnezeu.....31
Sfântul cuvios Pavel cel simplu, Egipt (7 martie).....34
Icoane.....40

Acatistul Sfântului cuvios Pavel cel simplu

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Troparul Sfântului cuvios Pavel cel simplu (glasul al 8-lea): Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor și cu suspinurile, cele dintru adânc, ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; și te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sfinte cuvioase Pavel, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre!

Condacul Sfântului cuvios Pavel cel simplu (glasul al 2-lea): Cu curăție sufletească, dumnezeiască, într-armându-te și cu neîncetata rugăciune și ca o suliță tare în mâini ținând-o, ai junghiat taberele drăcești, Sfinte cuvioase Pavel, părintele nostru. Neîncetat roagă-te pentru noi toți!

&&&

Condacul 1
Gândurile inimii mele se cutremură de înălţimea smereniei tale şi mintea mi se întunecă, minunându-mă de stăruinţa ta pe căile răbdării, dar alerg la limanul cel dulce al laudelor dumnezeieşti, strigând, cu umilinţă, Stăpânului, celui ce te-a împodobit pe tine cu aceste virtuţi: ***Aliluia!***

Icosul 1
Ostenitu-te-ai în lucrarea pământului, dar mai mult cuvioase te-ai îngrijit de pământul inimii tale, pe care brăzdându-l cu plugul rugăciunii, te-ai învrednicit a culege roadele spicelor de umilinţă binecuvântate de Hristos; pentru aceasta, noi îţi aducem florile gândurilor de laudă, cele ce bine înmiresmează pământul sufletului:
Bucură-te, săditorul gândurilor de umilinţă;

Bucură-te, turn neclintit al smereniei lucrătoare;
Bucură-te, vas curat al darurilor Duhului;
Bucură-te, mireasmă a sfinţeniei;
Bucură-te, minte neîntinată de răutate;
Bucură-te, înţelepciune îmbrăcată în smerenie;
Bucură-te, inimă aprinsă de focul rugăciunii;
Bucură-te, vie înţelegătoare sădită de mâna dumnezeiască;
Bucură-te, iubitor de vieţuire îngerească;
Bucură-te, mlădiţă mult roditoare a Cuvântului;
Bucură-te, următor al cărării smereniei;
Bucură-te, simplitatea cea mântuitoare!
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 2

De nemânierea ta faţă de nedreptăţile aproapelui ne minunăm părinte, căci iertând, din inimă, pe soţia ta şi pe cel ce ţi-a greşit, ai alergat cu dorire către Mirele Hristos, căruia I-ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul 2

La uşa chiliei Sfântului Antonie ai bătut, părinte Pavel, iar cu gândurile smerite ale inimii rugătoare băteai la uşa milostivirii lui Hristos, voind a fi primit în cămara cea tainică a celor ce purtau chipul îngeresc; iară noi, minunându-ne de înţelepciunea hotărârii tale, bătem măsura rugăciunii cu armonia laudelor cereşti:
Bucură-te, dorire de viaţa îngerească;
Bucură-te, foc al iubirii de Hristos aprins în inimă;
Bucură-te, primitorul gândului înţelepciunii;
Bucură-te, alergare la limanul pustniciei;
Bucură-te, odihnă la limanul pocăinţei;
Bucură-te, căutătorul bucuriilor Duhului;
Bucură-te, piatră nesfărâmată de loviturile ispitelor;
Bucură-te, râvnitor al vieţii monahiceşti;
Bucură-te, urmarea căii doririlor dumnezeieşti;
Bucură-te, iubitorule de osteneli duhovniceşti;
Bucură-te, răbdare necurmată întru ispite;
Bucură-te, oglindă a frumuseţii cereşti;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 3

Trei zile ai aşteptat la uşa colibei marelui Antonie, într-armându-te cu răbdare şi cu rugăciunea cea smerită din adâncul sufletului, de care noi ne minunăm şi aducem Stăpânului, celui ce te-a întărit pe piatra înţelepciunii, cântarea de laudă: ***Aliluia!***

Icosul 3

Porunca ascultării, pusă înainte, de părintele tău duhovnicesc, ai scris-o cu slovele iubirii de cuvânt dumnezeiesc în cartea inimii tale şi ca un stâlp de foc, ai stat nemişcat la rugăciune în arşiţa soarelui, primind în suflet revărsările de lumină înţelegătoare ale Soarelui dreptăţii şi învrednicindu-te de laude ca acestea:
Bucură-te, râvnă spre plinirea cuvântului dumnezeiesc;
Bucură-te, înaintare pe calea ascultării;
Bucură-te, sfeşnic minunat dăruind lumina rugăciunii;
Bucură-te, rază a înţelepciunii cereşti;
Bucură-te, întărire pe piatra răbdării;
Bucură-te, făclie nestinsă a rugăciunii;
Bucură-te, petrecere sub acoperământul Duhului;
Bucură-te, îndulcire de lumina rugăciunii;
Bucură-te, următor al smereniei lui Hristos;
Bucură-te, ostaş nebiruit în lupta duhovnicească;
Bucură-te, piatră scumpă a răbdării;
Bucură-te, liman al rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 4

Nicidecum nu ai simţit, cuvioase, arşiţa soarelui, căci acoperământul de rouă al Duhului îţi îndulcea nevoinţa, ca să strigi cu glasul smerit al inimii, către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Hrănindu-ţi sufletul cu mana rugăciunii, ai adus neîncetat mulţumire smerită Dătătorului bunătăţilor, care hrăneşte toată făptura cu darurile milostivirii Sale şi, necârtind pentru lipsa hranei trupeşti, te-ai arătat vrednic de asemănarea celor cu viaţă nematerialnică şi de laudele acestea:
Bucură-te, adăpare din izvorul rugăciunii;
Bucură-te, desfătarea sufletului cu hrana cuvintelor smerite;
Bucură-te, adunarea în hambarul inimii a roadelor rugăciunii;
Bucură-te, îndulcirea minţii cu mierea laudelor;
Bucură-te, săditorul pomilor virtuţilor;
Bucură-te, lucrător al pământului inimii;
Bucură-te, culegătorul gândurilor smerite;

Bucură-te, îndulcire de pâinea rugăciunii;
Bucură-te, vas primitor al darurilor Duhului;
Bucură-te, râu al înţelepciunii dumnezeieşti;
Bucură-te, ploaie a rugăciunii binecuvântate;
Bucură-te, hrănirea noastră cu gânduri smerite;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 5

Cufundându-te în adâncul rugăciunii şi culegând mărgăritarele înţelepciunii Duhului, cu aripile smerite ale gândurilor ai zburat la înălţimea slavei dumnezeieşti şi, auzind glasul înfricoşător al Heruvimilor din adâncul inimii umilite, ai strigat Treimii celei făcătoare de Viaţă: ***Aliluia!***

Icosul 5

Cu răbdare ai împletit ramurile de finic, ascultând de porunca părintelui iubit, iar în cămara inimii împleteai din cuvintele rugăciunii stâlpări de gânduri smerite, cu care să întâmpini pe Hristos, cel ce a binevoit să fii cinstit aşa:
Bucură-te, răbdare neumbrită de nici o patimă;
Bucură-te, întâmpinarea lui Hristos cu stâlpările rugăciunii;
Bucură-te, îndulcire de roadele smeritei cugetări;
Bucură-te, împletirea gândurilor umilite cu laude către Hristos;
Bucură-te, chemarea tuturor în cămara rugăciunii;
Bucură-te, împodobirea minţii cu gânduri smerite;
Bucură-te, luminarea inimii cu cântări duhovniceşti;
Bucură-te, carte sfinţită a faptelor răbdării;
Bucură-te, mângâierea celor asupriţi de tulburare;
Bucură-te, învăţător al cărărilor smerite;
Bucură-te, alungarea viforului patimilor;
Bucură-te, lucrare sub acoperământul Duhului;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 6

Uimitu-s-a şi prea cuviosul Antonie, mai-marele cetei monahilor, de îndelungă răbdarea ta şi de pacea cea nerisipită a lui Hristos care ca o haină înţelegătoare, îmbrăca sufletul tău şi te păzea de săgeţile ispitelor, ca să poţi cânta totdeauna, netulburat, Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 6

Deschizând urechea inimii tale cuvintelor dumnezeieşti şi luând aminte la rugăciunea săvârşită de înţeleptul Antonie, cu multă osârdie te rugai Ziditorului, adu-

când jertfa bine plăcută a Psalmilor, pentru care primeşte de la noi răsplata laudelor:
Bucură-te, învăţător al tainelor rugăciunii;
Bucură-te, ucenic prea iubit al marelui Antonie;
Bucură-te, lauda neîncetată a cetelor îngereşti;
Bucură-te, călător smerit pe cărarea rugăciunii;
Bucură-te, primitor al cuvintelor de mântuire;
Bucură-te, munte neclintit al ascultării;
Bucură-te, pildă de smerită vieţuire;
Bucură-te, zdrobirea capetelor vrăjmaşilor cu toiagul smereniei;
Bucură-te, aşezarea noastră la limanul rugăciunii;
Bucură-te, primitor al cununei laudelor îngereşti;
Bucură-te, scânteie a înţelepciunii cereşti;
Bucură-te, flacără a rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 7

După cuvântul povăţuitorului tău, nu te-ai atins de hrana cea trupească, însă Hristos, cel ce hrăneşte pe cei flămânzi, a întins în cămara inimii tale masă duhovnicească, spre a-i cânta Lui, cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 7

Pământul inimii tale neîncetat îl adăpai cu apa umilinţei şi nu te-ai smintit de risipirea apei întru ascultare, nici de ruperea fără rost a hainelor, ca unul ce erai îmbrăcat în haina smereniei desăvârşite; minunându-te de ascultarea ta fără de cârtire, te cinstim aşa:
Bucură-te, ploaie a smeritei cugetări;
Bucură-te, sălăşluire la izvoarele Duhului;
Bucură-te, îmbrăcarea hainei pocăinţei;
Bucură-te, vrednic purtător al chipului îngeresc;
Bucură-te, comoară a smereniei înalte;
Bucură-te, risipitorul gândurilor răutăţii;
Bucură-te, minunarea părintelui tău, Antonie;
Bucură-te, bucuria neîncetată a Îngerilor;
Bucură-te, dezbrăcare de hainele patimilor;
Bucură-te, primitorul înţelepciunii Duhului;
Bucură-te, înfrumuseţare cu veşmântul umilinţei;
Bucură-te, sălăşluire întru odihna Sfinţilor;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 8

Cu osârdie ai căutat întru toate să te asemeni celui ce este cununa înţelepciunii monahilor şi nemâncând a doua bucată de pâine, ai strigat către Pâinea vieţii cântarea de laudă: ***Aliluia!***

Icosul 8

Adunat-ai mierea, strop cu strop, fără să te mânii, părinte, îndulcindu-te de mierea rugăciunii neîncetate dăruită din destul de Cel ce este Dulceaţa a toată privirea îngerească şi care ne dăruieşte nouă dulceaţa laudelor tale:
Bucură-te, îndulcirea inimilor necăjite cu pilda răbdării;
Bucură-te, izvor al înţelepciunii cereşti;
Bucură-te, dulceaţa smeritei cugetări;
Bucură-te, simplitate luminătoare;
Bucură-te, petrecere întru odihna rugăciunii;
Bucură-te, adăparea noastră din izvorul minunilor;
Bucură-te, îndulcirea necazurilor noastre;
Bucură-te, oprirea dreptei mânii dumnezeieşti;
Bucură-te, primitorul talanţilor smereniei;
Bucură-te, vas plin de roadele ascultării;
Bucură-te, mângâierea inimilor tulburate;
Bucură-te, grabnic rugător al celor din nevoi;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 9

Cu dragoste, ai slujit fraţilor şi nedepărtându-te de plinirea cuvântului părintesc, ca un Înger în trup, ai adus Ziditorului jertfa rugăciunii de: ***Aliluia!***

Icosul 9

Toate cuvintele părintelui tău au căzut pe pământul smerit al inimii tale şi au adus roade bogate de fapte ale ascultării, pentru care primeşte roadele smerite ale gândurilor noastre de rugăciune:
Bucură-te, culegătorul spicelor smeritei cugetări;
Bucură-te, pildă de ascultare desăvârşită;
Bucură-te, moştenitorul desfătării Raiului;
Bucură-te, îndulcire de slava dumnezeiască;
Bucură-te, săditorul gândurilor înţelepciunii;
Bucură-te, îndemnător spre ascultare smerită;
Bucură-te, plecarea gândurilor noastre de mândrie;
Bucură-te, vas străin de gândurile răutăţii;
Bucură-te, vieţuire întru lumina Treimii;

Bucură-te, suflet curăţit de toată întinăciunea patimilor;
Bucură-te, povăţuitor pe cărările smereniei;
Bucură-te, lumină a rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 10

Mărturisit-ai, cu simplitate, părintelui tău că toate le-ai făcut cu uşurinţă, având acoperământul harului lui Hristos şi, arătându-te râvnitor spre mai mari nevoinţe ale ascultării, ai strigat Celui ce te întărea pe tine: ***Aliluia!***

Icosul 10

Norii Duhului, ce se odihneau pe cerul inimii tale, slobozeau ploaie neîncetată de umilinţă, care udând pământul minţii tale, l-a făcut aducător de roadele gândurilor de smerită cugetare; noi, lipsiţi fiind de o asemenea podoabă a minţii, îţi aducem, totuşi, stâlpările laudelor culese din grădina milostivirii dumnezeieşti:
Bucură-te, revărsarea gândurilor smerite;
Bucură-te, îmblânzirea patimilor noastre;
Bucură-te, ploaie a binecuvântărilor dumnezeieşti;
Bucură-te, alungarea norilor întristării noastre;
Bucură-te, trimiterea razei rugăciunii;
Bucură-te, veselia inimilor iubitoare de smerenie;
Bucură-te, nor înţelegător ce slobozeşte ploaia umilinţei;
Bucură-te, odihna celor împovăraţi de faptele răutăţii;
Bucură-te, limanul celor ce caută comoara faptelor smereniei;
Bucură-te, îndulcirea inimilor cu înţelesuri adânci;
Bucură-te, urcare neîncetată pe scara rugăciunii;
Bucură-te, smerenie lucrătoare întru ascultare;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 11

Izvor pururea curgător de gândurile umilinţei şi stâlp neclintit al ascultării te-ai arătat, părinte Pavel, primind din mâna Ziditorului darul facerii de minuni, spre a-L lăuda, mai cu osârdie, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul 11

Ca o stâncă te-ai arătat în ispite, împlinind desăvârşit toate ascultările prea lăudatului Antonie şi învrednicindu-te şi de a primi singur cercarea demonilor; iar noi, ca nişte neputincioşi, în lupta cea duhovnicească, împotriva lor, alergăm la ajutorul tău, aducându-ţi florile laudelor cereşti:
Bucură-te, doborârea vrăjmaşilor cu săgeţile gândurilor smerite;

Bucură-te, tăierea patimilor cu ascuţişul ascultării;
Bucură-te, ruşinarea vrăjmaşilor nevăzuţi;
Bucură-te, izgonitor grabnic al duhurilor răutăţii;
Bucură-te, risipirea întunericului minţii noastre;
Bucură-te, biruitor asupra patimilor firii;
Bucură-te, nume înfricoşător demonilor;
Bucură-te, aflarea limanului rugăciunii;
Bucură-te, risipirea gândurilor rele de pe cerul minţii;
Bucură-te, îndulcirea inimii cu mana rugăciunii;
Bucură-te, carte a pocăinţei strălucite;
Bucură-te, vas primitor al gândurilor smerite;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 12
Cu darul izgonirii demonilor şi al bolilor ai fost încununat de Hristos, ca să fii poartă de scăpare celor ce aleargă la tine cu credinţă şi aduc lui Dumnezeu cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 12
Lăudat-ai, cu toată inima ta, judecăţile milostivirii Stăpânului, căci văzând lucrarea pocăinţei celui ţinut în întunericul patimii osânditoare, ţi-ai înălţat gândul spre Cel ce curăţeşte păcatele noastre şi nu voieşte moartea păcătosului. Aceluia roagă-te, părinte, cu stăruinţă, ca să fie milostiv neputinţelor noastre şi să ne dea, prin tine, iertare datoriilor ca să-ţi cântăm cu mulţumire:
Bucură-te, întărirea noastră întru milostivirea dumnezeiască;
Bucură-te, lauda neîncetată a bunătăţii Stăpânului;
Bucură-te, primitorul cununei smeritei cugetări;
Bucură-te, inimă râvnitoare de pocăinţă fierbinte;
Bucură-te, văzător al tainelor Stăpânului;
Bucură-te, umilinţa inimilor împietrite;
Bucură-te, foc al rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, deschizător al uşilor milostivirii dumnezeieşti;
Bucură-te, doritor al pocăinţei tuturor celor greşiţi;
Bucură-te, ridicarea celor căzuţi cu a ta rugăciune;
Bucură-te, cărare sfinţită a darurilor Duhului;
Bucură-te, mărturisirea milostivirii Celui de oameni iubitor;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Condacul 13 (de 3 ori)

O, prea cuvioase părinte Pavel, cel ce lepădându-te de deşertăciunile lumii, te-ai sălăşluit întru odihna izvoarelor Duhului, uimind pe toţi cu neostenita stăruinţă întru smerenie şi răbdare, roagă-te pentru noi, cei asupriţi de patimi cumplite ca să aflăm limanul pocăinţei şi să strigăm, împreună cu tine, Ziditorului celui în Treime slăvit: ***Aliluia!***

Apoi, se zice iarăși

Icosul 1

Ostenitu-te-ai în lucrarea pământului, dar, mai mult, cuvioase, te-ai îngrijit de pământul inimii tale, pe care brăzdându-l cu plugul rugăciunii, te-ai învrednicit a culege roadele spicelor de umilinţă binecuvântate de Hristos; pentru aceasta, noi îţi aducem florile gândurilor de laudă, cele ce bine înmiresmează pământul sufletului:
Bucură-te, săditorul gândurilor de umilinţă;
Bucură-te, turn neclintit al smereniei lucrătoare;
Bucură-te, vas curat al darurilor Duhului;
Bucură-te, mireasmă a sfinţeniei;
Bucură-te, minte neîntinată de răutate;
Bucură-te, înţelepciune îmbrăcată în smerenie;
Bucură-te, inimă aprinsă de focul rugăciunii;
Bucură-te, vie înţelegătoare sădită de mâna dumnezeiască;
Bucură-te, iubitor de vieţuire îngerească;
Bucură-te, mlădiţă mult roditoare a Cuvântului;
Bucură-te, următor al cărării smereniei;
Bucură-te, simplitatea cea mântuitoare;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Pavel, vas ales al smereniei!

Şi **Condacul 1**

Gândurile inimii mele se cutremură de înălţimea smereniei tale şi mintea mi se întunecă, minunându-mă de stăruinţa ta pe căile răbdării, dar alerg la limanul cel dulce al laudelor dumnezeieşti, strigând cu umilinţă Stăpânului, celui ce te-a împodobit pe tine cu aceste virtuţi: ***Aliluia!***

Şi apoi se face Otpustul: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului cuvios Pavel cel simplu şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Surse:

https://chirho88888888.wordpress.com/2021/02/08/acatistul-sfantului-cuvios-pavel-cel-simplu/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/07/30/acatistul-sfantului-pavel-tebeul-cel-simplu-ucenicul-sfantului-antonie-cel-mare-7-martie/

Viața Sfântului cuvios Pavel cel simplu spusă de părintele Ilie Cleopa

Cuvânt și suflet - Părintele Cleopa - Pavel cel simplu:
https://www.youtube.com/watch?v=4LvvGbKQh_0

Sfintii Parinti Ortodocsi - Parintele Cleopa - Despre rautate, pilda cu Pavel cel prost:
https://www.youtube.com/watch?v=9kZuQtoYdFY

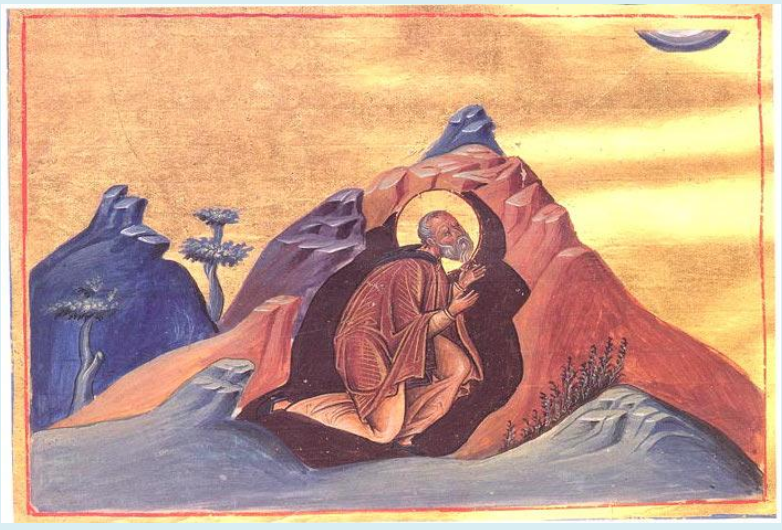

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului Pavel cel simplu

Cuvant Ortodox - Cuviosul Pavel cel simplu - 7 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=EjWMV-70-r8

Creştinul Contemporan - Viata Sfantului cuvios Pavel cel simplu:
https://www.youtube.com/watch?v=j237ZmYbWAo

***

Cel între sfinţi părintele nostru Pavel, numit şi cel simplu, era plugar, un om cu totul de rând, dar lipsit de răutate şi de prefăcătorie, ca nimeni altul. Avea însă o soţie înrăutăţită şi desfrânată, fără ca el să ştie lucrul acesta multă vreme.

Într-una din zile, venind el de la ţarină pe neaşteptate, în afară de vremea obişnuită, aşa cum se întâmplă câteodată, a găsit pe femeia lui necinstindu-i casa cu un bărbat străin.

Atunci zâmbind plin de blândeţe le-a zis: ***Bine, bine, nu-mi pasă de ce faceţi, mar-tor iau pe Iisus Hristos; de acum înainte nu vreau să o mai văd înaintea ochilor; a ta să fie şi ea şi copiii ei, iar eu mă voi duce şi mă voi face monah.***

Şi îndată lăsând toate şi bine rânduindu-le, a plecat la fericitul Antonie şi, bătând la uşa acestuia, fericitul Antonie a ieşit şi i-a zis: "Cine eşti, frate, şi ce cauţi aici?"

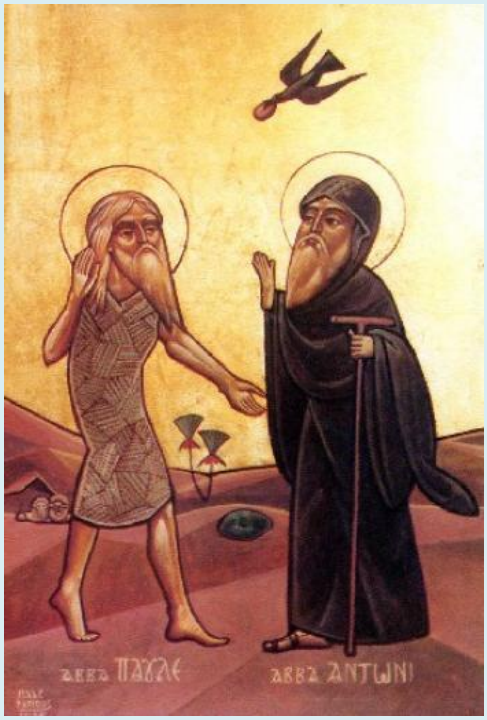

Iar el i-a răspuns: ***"Sunt un străin şi am venit la tine să mă fac monah".***

Iar sfântul i-a zis: "Bătrân fiind de şaizeci de ani, nu poţi să te faci monah şi nici să înduri necazurile şi strâmtorarea pustiului. Mai dagrabă du-te la chinovie; acolo ai să găseşti din destul cele necesare trupului şi vei putea petrece fără prea multă oboseală cu cei de acolo. Căci fraţii vor ajuta neputinţa ta, fiindcă eu stau singur şi mănânc doar la cinci zile odată şi atunci chiar rămânând mai mult flămând".

Dar Pavel nu suferea să audă acestea de la bătrân, ci se sârguia să rămână împreună cu el.

Şi sfântul, neputând să-l alunge, închizând uşa colibei, l-a lăsat afară timp de trei zile, neieşind ca să-l vadă. Iar Pavel a rămas flămând şi nu s-a depărtat.

În ziua a patra însă sfântul având trebuinţă neapărată să iasă afară, deschizând uşa şi găsindu-l pe Pavel lângă uşa colibei, i-a zis: "Du-te, bătrâne, de aici, nu mă sili, căci nu poţi să rămâi împreună cu mine!"

Dar Pavel i-a răspuns: ***"Îmi este cu neputinţă să mă duc într-altă parte".***

Atunci sfântul văzându-l că nu are nici traistă, nici pâine, nici apă, nici vreun lucru oarecare, i-a zis: "Dacă vei da dovadă de ascultare şi vei împlini fără lenevire şi fără murmur cele ce vei auzi de la mine, vei putea şi aici să te mântuieşti; dar dacă nu vei face acestea, pentru ce atunci te mai oboseşti şi nu te întorci acolo de unde ai venit?"

Iar Pavel răspunzând a zis: ***"Toate câte îmi vei spune, cu râvnă le voi face".***

Şi sfântul i-a zis: "Ridică-te deci şi te roagă până mă voi duce înăuntru ca să-ţi aduc de lucru".

Sfântul Antonie, intrând în peşteră, îl urmărea printr-o mică ferestruică; şi Pavel a stat nemişcat la rugăciune o săptămână întreagă, fiind ars de arşiţa soarelui.

După aceasta Sfântul Antonie, ieşind afară şi luând ramuri de finic, i-a zis: "Ia şi împleteşte din ramurile acestea aşa cum mă vezi că împletesc eu". Şi bătrânul a împletit până la al nouălea ceas un şirag de cincisprezece stânjeni, cu multă osteneală. Dar sfântul i-a zis: "Rău ai împletit! Desfă ce-ai împletit şi împleteşte din nou". Şi Pavel a stat nemâncat timp de şapte zile. Sfântul Antonie făcea acestea pentru ca Pavel să se nemulţumească şi să plece de acolo. Dar Pavel, despletind şiragul cu îndelungă-răbdare şi cu osârdie şi împletindu-l din nou cu multă luare aminte, fără să cârtească şi fără să se tulbure, a uimit pe sfânt.

Pentru aceasta, către apusul soarelui atins fiind de purtarea lui Pavel, i-a zis: "Bătrânule, vrei să mâncăm o bucată de pâine?"

Iar Pavel a răspuns: ***"Cum crezi, părinte!"*** Şi lucrul acesta l-a înmuiat iarăşi pe sfântul.

Deci, punând masa, a aşezat pe ea patru bucăţi de pâine, de câte şase uncii fiecare (aproape 200 g) şi a înmuiat pentru dânsul una, iar pentru bătrân trei. Şi Sfântul Antonie începând un psalm, ca şi întru aceasta să-l încerce pe Pavel, l-a cântat repetându-l de două ori. Iar Pavel cu mai multă osârdie se ruga împreună cu sfântul. Apoi sfântul i-a zis lui Pavel: "Stai la masă şi ia aminte să nu te atingi de cele puse înainte". Şi îndeplinind şi această poruncă, sfântul i-a zis: "Acum ridică-te, fă-ţi rugăciunea şi culcă-te". Iar acela neatingându-se câtuşi de puţin de hrană, a făcut ceea ce i s-a poruncit.

Către miezul nopţii Sfântul Antonie, ridicându-se pentru rugăciune, a sculat şi pe Pavel şi a prelungit rugăciunea până la ceasul al nouălea din zi.

Când s-a făcut seară, Sfântul Antonie luându-şi înainte o bucată de pâine, de alta nu s-a mai atins. Iar Pavel, mâncând încet mai avea încă din pâinea din care mânca. După ce a mâncat toată bucata de pâine, Antonie i-a zis: "Bătrânule, mai mănâncă şi altă bucată de pâine".

Dar Pavel i-a răspuns: ***"Dacă vei mânca şi tu, atunci şi eu voi mânca".***

Sfântul Antonie a zis: "Mie îmi este de ajuns pentru că eu sunt monah".

Dar Pavel a zis***: "Pentru că şi eu vreau să ajung monah, îmi este de ajuns şi mie".*** Şi ridicându-se au început să cânte. Iar după ce au dormit puţin, sculându-se, au început din nou să cânte.

Când s-a făcut ziuă, l-a trimis să umble în pustiu şi să se întoarcă abia după trei zile.

După ce a făcut şi aceasta, venind nişte fraţi la Sfântul Antonie, Pavel căuta să vadă ce trebuie să facă. Şi sfântul i-a zis: "Slujeşte pe fraţi în tăcere şi să nu guşti nimic, până ce vor pleca". Şi au trecut zile fără ca Pavel să guste ceva. Iar fraţii îl întrebau: "Pentru ce nu vorbeşti?" Şi, pentru că el nu răspundea, sfântul i-a zis: "Vorbeşte fraţilor!", şi a început să vorbească.

Într-una din zile aducând cineva sfântului un ulcior cu miere, Sfântul Antonie a vărsat mierea pe pământ. După ce a făcut aceasta, sfântul a zis lui Pavel: "Adună mierea strop cu strop şi vezi ca nu cumva ceva din ea să rămână fără să poată fi folosită". Şi făcând aceasta nu s-a tulburat şi nu s-a schimbat câtuşi de puţin.

Odată i-a poruncit să scoată apă şi toată ziua să o verse fără de folos. Şi altădată, iarăşi, desfăcându-i îmbrăcămintea, i-a poruncit să şi-o coasă cu îngrijire la loc.

Când sfântul l-a văzut că săvârşeşte fără şovăială, fără murmur şi fără să fie împiedicat de ceva tot ceea ce-i porunceşte, i-a zis: "Uite, frate, dacă poţi să faci în fiecare zi aşa, atunci să rămâi cu mine; iar dacă nu, du-te de unde ai venit!"

Şi Pavel a zis lui: ***"Dacă mai ai şi altele să-mi arăţi, nu ştiu dacă le voi putea face, dar toate cele pe care le-am văzut până acum, pe toate cu uşurinţă le fac".***

O astfel şi atât de mare ascultare şi umilinţă a dobândit fericitul Pavel, încât a primit har împotriva demonilor ca să-i alunge pe dânşii.

Iar marele Antonie, încredinţându-se despre el, l-a ţinut cu sine o vreme oarecare. Apoi, făcându-i o chilie, l-a aşezat în ea, ca să cunoască toate vicleşugurile demonilor şi să se lupte acolo, zicându-i: "Iată, te-ai făcut monah. Rămâi singur şi primeşte încercarea demonilor".

Deci, locuind Pavel astfel un an, s-a învrednicit de har asupra demonilor şi a bolilor.

Odată i se aduse lui Antonie un om care era stăpânit de o căpetenie de demoni, care hulea pe Dumnezeu. Luând seamă la el, Antonie spuse celor ce l-au adus: "Nu este lucrul acesta al meu, căci nu m-am învrednicit încă de darul izgonirii demonilor, ci acest lucru este al lui Pavel".

Plecând Antonie la Pavel cu cei ce veniseră la el, zise aceluia: "Ava Pavel, scoate demonul din acest om, ca să se întoarcă sănătos la ale sale". Lăsându-l Antonie, a plecat la chilia lui.

Atunci bătrânul, urcându-se pe o piatră, s-a rugat multă vreme cu mâinile înălţate la cer, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfântului Antonie, izgoneşte diavolul din acest om!"*** Neieşind demonul din om, fiind una din căpeteniile iadului, Sfântul Pavel s-a rugat iarăşi multă vreme în arşiţa soarelui, zicând: ***"Doamne, nu voi coborî de pe piatra aceasta, nici apă nu voi bea, până nu vei scoate demonul acesta din zidirea Ta!"***

Şi înainte de a sfârşi cuviosul această rugăciune, diavolul a ieşit din cel bolnav, strigând: "O, cu silă sunt alungat de smerenia lui Pavel!" Apoi s-a prefăcut într-un balaur uriaş, lung de 70 de coţi, şi s-a aruncat în Marea Roşie.

***

Altădată, fericitul Pavel cel simplu, ucenicul Sfântului Antonie, a povestit părinţilor un lucru ca acesta. Mergând la o mănăstire pentru cercetarea şi folosul fraţilor, după vorba cea obişnuită între dânşii, au intrat în biserică să săvârşească sfânta slujbă. Iar fericitul Pavel lua seama la fiecare din cei ce intrau în biserică, să vadă cu ce fel de suflet intră la slujbă; că avea şi acest dar dat lui de Dumnezeu, ca să vadă pe fiecare cum este la suflet, precum vedem noi obrajii unii altora.

Şi intrând toţi cu faţa luminată şi cu obraz vesel şi văzând pe îngerul fiecăruia bucurându-se de dânsul, pe unul l-a văzut negru şi întunecat la tot trupul şi toţi dracii ţinându-l de amândouă părţile şi trăgându-l spre sine şi căpăstru în nasul lui punând şi pe sfântul lui înger departe mergând după dânsul, posomorât şi trist. Iar Pavel,

lăcrimând şi bătându-şi cu mâna pieptul, şedea înaintea bisericii, plângând foarte pe cel ce i s-a arătat lui aşa.

Deci, cei ce au văzut lucrul cel de mirare al bătrânului şi schimbarea lui cea grabnică care l-a pornit spre lacrimi şi plâns, îl întrebau, rugându-se, să le spună pentru ce plânge, socotind nu cumva, deznădăjduindu-se de tot, face aceasta. Îl rugau să intre şi la slujbă cu dânşii.

Dar Pavel, scuturându-se de dânşii şi lepădându-se de aceasta, şedea afară tăcând şi tânguind mult pe cel ce i se arătase lui. După puţin, isprăvindu-se slujba şi toţi ieşind afară, iarăşi lua aminte Pavel la fiecare, ştiind cum au intrat şi vrând să cunoască cum ies.

Deci, a văzut pe bătrânul acela, care avea mai înainte tot trupul negru şi întunecat, că iese din biserică luminat la faţă, alb la trup şi pe draci departe mult, mergând după dânsul, iar pe înger aproape de el, urmărindu-l şi bucurându-se de dânsul foarte.

Atunci Pavel, sărind de bucurie, striga, binecuvântând pe Dumnezeu şi zicând: ***"O, nespusă iubire de oameni a lui Dumnezeu! O, îndurările Lui cele dumnezeieşti şi bunătatea Lui cea peste măsură!"***

Apoi alergând şi suindu-se pe o piatră înaltă, zicea: ***"Veniţi şi vedeţi lucrurile lui Dumnezeu, cât sunt de înfricoşate şi de toată spăimântarea vrednice! Veniţi şi vedeţi pe Cel ce voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină! Veniţi să ne închinăm şi să cădem la El şi să zicem: Tu singur poţi să ridici păcatele!"*** Deci alergau toţi cu sârguinţă, vrând să audă cele ce se zic.

Şi după ce s-au adunat toţi, a povestit Pavel cele ce văzuse dânsul mai înainte de intrare în biserică şi după aceasta iarăşi. Şi îl rugă pe bărbatul acela să spună pricina pentru care i-a dăruit Dumnezeu lui o schimbare minunată ca aceasta.

Iar omul, vădit fiind de Pavel, înaintea tuturor a povestit fără de sfială cele despre sine, zicând: "Eu sunt om păcătos şi de multă vreme vieţuiam în desfrânare până acum. Iar acum, intrând în sfânta biserică a lui Dumnezeu, am auzit pe Sfântul prooroc Isaia citindu-se sau mai bine zis pe Dumnezeu grăind printr-însul: Spălaţi-vă şi vă curăţiţi. Scoateţi vicleşugurile din inimile voastre înaintea ochilor Mei şi învăţaţi-vă a face bine, şi de vor fi păcatele voastre ca mohorâciunea, ca zăpada le voi albi! Şi de veţi voi şi Mă veţi asculta, bunătăţile pământului veţi mânca!

Iar eu desfrânatul, de cuvântul proorocului umilindu-mă la suflet şi suspinând în inima meu, am zis către Dumnezeu: "Tu, Dumnezeule, care ai venit în lume să mântuieşti pe cei păcătoşi, Cel ce acum prin proorocul Tău ai făgăduit acestea, cu lucrul împlineşte-le şi la mine păcătosul şi nevrednicul, că iată de acum îţi dau cuvântul şi mă făgăduiesc şi din inimă mă mărturisesc Ţie, că nu voi mai face acest fel de rău şi mă lepăd de toate fărădelegile şi îţi voi sluji de acum cu curată ştiinţă. De astăzi o, Stăpâne, şi din ceasul acesta, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc şi cad înaintea Ta şi mă depărtez de acum înainte de tot păcatul!"

Cu aceste făgăduinţe am ieşit din biserică, hotărând în sufletul meu să nu mai fac nici un rău înaintea ochilor lui Dumnezeu. Şi auzind toţi, strigau cu un glas către Dumnezeu: Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate întru înţelepciune le-ai făcut!"

Cunoscând dar, o, creştinilor, din dumnezeieştile Scripturi şi din sfintele descoperiri, câtă bunătate are Dumnezeu către cei ce curat năzuiesc la Dânsul şi prin pocăinţă greşelile lor cele mai dinainte le îndepărtează şi cum că dă iarăşi bunătăţile cele făgăduite, nepedepsind pentru păcatele cele mai dinainte, să nu ne deznădăjduim de moştenirea noastră. Că precum prin Isaia proorocul S-a făgăduit să spele pe cei noroiţi în păcate şi ca lâna şi ca zăpada să-i albească, şi de bunătăţile Ierusalimului celui ceresc să-i învrednicească, aşa iarăşi prin Sfântul prooroc Iezechil, cu jurământ ne încredinţează că nu ne va pierde pe noi. Căci zice: Viu sunt Eu, zice Domnul, că nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu!

Deci, petrecând un an întreg în singurătatea lui şi dovedindu-se a fi făcător de minuni şi slujind cu vrednicie lui Dumnezeu, s-a mutat după aceea către cereştile locaşuri.

Sinaxar - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Pavel cel simplu, ucenicul Sfântului Antonie cel mare

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Pavel cel simplu, ucenicul Sfântului Antonie cel mare.

Cel între sfinţi părintele nostru Pavel, supranumit cel simplu, era plugar, un om cu totul de rând, dar lipsit de răutate şi de prefăcătorie, ca nimeni altul. Avea însă o soţie înrăutăţită şi desfrânată, fără ca el să ştie lucrul acesta multă vreme.

Într-una din zile, venind el de la ţarină pe neaşteptate, în afară de vremea obişnuită, aşa cum se întâmplă câteodată, a găsit pe soţia lui necinstindu-i casa cu un bărbat străin. Atunci zâmbind plin de blândeţe le-a zis: Bine, bine, nu-mi pasă de ce faceţi, martor iau pe Iisus Hristos; de acum înainte nu vreau să o mai văd înaintea ochilor; a ta să fie şi ea şi copiii ei, iar eu mă voi duce şi mă voi face monah.

Şi îndată lăsând toate şi bine rânduindu-le, a plecat la fericitul Antonie şi bătând la uşa acestuia, fericitul Antonie a ieşit şi i-a zis: Cine eşti, frate, şi ce cauţi aici?

Iar el i-a răspuns: Sunt un străin şi am venit la tine să mă fac monah.

Iar sfântul i-a zis: Bătrân fiind de şaizeci de ani, nu poţi să te faci monah şi nici să înduri necazurile şi strâmtorarea pustiului. Mai degrabă du-te la chinovie; acolo ai să găseşti din belşug cele necesare trupului şi vei putea să petreci fără prea multă

oboseală cu cei de acolo. Căci fraţii vor ajuta neputinţa ta, fiindcă eu stau singur şi mănânc doar la cinci zile o dată şi atunci chiar rămânând mai mult flămând.

Dar Pavel nu suferea să audă acestea de la bătrân, ci se sârguia să rămână împreună cu el. Şi sfântul neputând să-l alunge, închizând uşa colibei, l-a lăsat afară timp de trei zile, neieşind ca să-l vadă.

Iar Pavel a rămas flămând şi nu s-a depărtat. În ziua a patra însă sfântul având trebuinţă neapărată să iasă afară, deschizând uşa şi găsindu-l pe Pavel lângă uşa colibei, i-a zis: Du-te, bătrâne, de aici, nu mă sili, căci nu poţi să rămâi împreună cu mine.

Dar Pavel i-a răspuns: Îmi este cu neputinţă să mă duc într-altă parte.

Atunci sfântul văzându-l că nu are nici traistă, nici pâine, nici apă, nici vreun lucru oarecare, i-a zis: Dacă vei da dovadă de ascultare şi vei împlini fără lenevire şi fără murmur cele ce vei auzi de la mine, vei putea şi aici să te mântuieşti; dar dacă nu vei face acestea, pentru ce atunci te mai oboseşti şi nu te întorci acolo de unde ai venit?

Iar Pavel răspunzând a zis: Toate câte îmi vei spune, cu râvnă le voi face. Şi sfântul i-a zis: ridică-te deci şi roagă-te, până mă voi duce înăuntru, ca să-ţi aduc de lucru. Fericitul Antonie intrând în peşteră, îl supraveghea printr-o mică ferestruică; şi Pavel a stat nemişcat la rugăciune o săptămână întreagă, fiind ars de arşiţa soarelui. După aceasta, Sfântul Antonie ieşind afară şi luând ramuri de finic, i-a zis: ia şi împleteşte din ramurile acestea, aşa cum mă vezi că împletesc eu. Şi bătrânul a împletit până la al nouălea ceas un şirag de cincisprezece stânjeni, cu multă osteneală. Dar sfântul i-a zis: rău ai împletit! Desfă ce-ai împletit şi împleteşte din nou. Şi Pavel a stat nemâncat timp de şapte zile.

Sfântul Antonie făcea acestea pentru ca Pavel să se nemulţumească şi să plece de acolo. Dar, Pavel, despletind şiragul cu îndelungă-răbdare şi cu osârdie şi împletindu-l din nou cu multă luare aminte, fără să cârtească şi fără să se tulbure, a uimit pe sfânt.

Pentru aceasta, către apusul soarelui, atins adânc fiind de purtarea lui Pavel, i-a zis: Bătrânelule, vrei să mâncăm o bucată de pâine? Iar Pavel a răspuns: cum crezi, părinte! Şi lucrul acesta l-a înmuiat iarăşi pe sfântul; şi punând masa, a aşezat pe ea patru bucăţi de pâine, de câte şase uncii fiecare (aproape 200 grame) şi a înmuiat pentru dânsul una, iar pentru bătrân trei. Şi Sfântul Antonie începând un psalm, ca

şi întru acesta să-l încerce pe Pavel, l-a cântat, repetându-l de două ori. Iar Pavel cu mai multă osârdie se ruga împreună cu sfântul.

Apoi, sfântul i-a zis lui Pavel: stai la masă şi ia aminte să nu te atingi de cele puse înainte. Şi îndeplinind şi această poruncă, sfântul i-a zis: acum ridică-te, fă-ţi rugăciunea şi culcă-te. Iar acela neatingându-se câtuşi de puţin de hrană, a făcut ceea ce i s-a poruncit. Către miezul nopţii, Sfântul Antonie ridicându-se pentru rugăciune, a sculat şi pe Pavel şi a prelungit rugăciunea până la ceasul al nouălea din zi. Când s-a făcut seară, Sfântul Antonie luându-şi înainte o bucată de pâine, de alta nu s-a mai atins. Iar Pavel, mâncând încet mai avea încă din pâinea din care mânca. După ce a mâncat toată bucata de pâine, Antonie i-a zis: Bătrânule, mai mănâncă şi altă bucată de pâine. Dar Pavel i-a răspuns: dacă vei mânca şi tu, atunci şi eu voi mânca. Sfântul Antonie a zis: mie îmi este de ajuns pentru că sunt monah. Dar Pavel a zis: pentru că şi eu vreau să ajung monah, îmi este de ajuns şi mie. Iar după ce au adormit puţin, sculându-se au început din nou să cânte.

Când s-a făcut ziuă, l-a trimis să umble în pustiu şi să se întoarcă abia după trei zile. După ce a făcut şi aceasta, venind nişte fraţi la sfântul, Pavel căuta să vadă ce trebuie să facă. Şi sfântul i-a zis: slujeşte pe fraţi în tăcere şi să nu guşti nimic, până ce vor pleca. Şi au trecut zile fără ca Pavel să guste ceva. Iar fraţii îl întrebau: pentru ce nu vorbeşti? Şi, pentru că el nu răspundea, sfântul i-a zis: vorbeşte fraţilor; şi a început să vorbească.

Într-una din zile aducând cineva sfântului un urcior cu miere, Sfântul Antonie a vărsat mierea pe pământ. După ce a făcut aceasta, sfântul a zis lui Pavel: adună mierea strop cu strop şi vezi ca nu cumva ceva din ea să rămână fără să poată fi folosită. Şi făcând aceasta nu s-a tulburat şi nu s-a schimbat câtuşi de puţin.

O altă dată i-a poruncit să scoată apă şi toată ziua să o verse fără de folos.

Şi altădată, iarăşi, desfăcându-i îmbrăcămintea, i-a poruncit să şi-o coasă cu îngrijire la loc.

Când sfântul l-a văzut că săvârşeşte fără şovăială, fără murmur şi fără să fie împiedicat de ceva tot ceea ce-i porunceşte, i-a zis: Uite, frate, dacă poţi să faci în fiecare zi aşa, atunci să rămâi cu mine; iar dacă nu, du-te de unde ai venit!

Şi Pavel a zis lui: dacă mai ai şi altele să-mi arăţi, nu ştiu dacă le voi putea face, dar toate cele pe care le-am văzut până acum, pe toate cu uşurinţă le fac.

O astfel şi atât de mare ascultare şi umilinţă a dobândit fericitul Pavel, încât a primit har împotriva demonilor ca să-i alunge pe dânşii.

Iar marele Antonie, încredinţându-se despre el, l-a ţinut cu sine o vreme oarecare. Apoi, făcându-i o chilie l-a aşezat în ea, ca să cunoască toate vicleşugurile demonilor şi să se lupte acolo cu ei.

Deci, petrecând un an întreg în singurătatea lui şi dovedindu-se a fi făcător de minuni şi slujind cu vrednicie lui Dumnezeu, s-a mutat după aceea către cereştile locaşuri.

Pr. Teoclit Dionisiatul - Sfântul Antonie şi sociabilitatea

Este numit părintele monahilor, iar învăţătura lui despre monahi reprezintă o expresie a predicii despre desăvârşire a Evangheliei.

- Sfântul Antonie, a răspuns teologul, a avut 20.000 de ucenici, a vindecat pe bolnavii care veneau la el şi a coborât la Alexandria ca să ajute Biserica prigonită de păgâni şi primejduită de erezii. Aceste lucruri înseamnă o receptivitate faţă de aproapele şi confirmă spiritul social al acestui mare părinte al Monahismului nostru.

- Nu pun la îndoială istoricitatea activităţii expuse a Sfântului Antonie, a zis monahul Hrisostom, dar concluzia dv. poate fi considerată ca arbitrară şi poate să creeze confuzie cu privire la intenţiile dascălilor Monahismului, întrucât nu se face clarificarea indispensabilă:
a) Că la început s-a nevoit singur timp de aproape douăzeci de ani.
b) Că pe ucenici i-a dobândit după acest interval graţie marii lui faime,
c) Că s-a dus la Alexandria întâia oară la 60 de ani, aprins de dorinţa de a da mărturie pentru Hristos, în timpul persecuţiei împăratului Maximian, dar n-a izbutit altceva decât să încurajeze pe alţi creştini la martiriu,
d) Că a coborât din nou la Alexandria, în vârstă de aproape 80 de ani, la rugămintea episcopilor ortodocşi ca să sprijine pe creştinii ameninţaţi de erezia ariană,

e) Că, în afară de cazurile amintite mai sus, sfântul n-a ieşit niciodată în lume, ci a rămas până la sfârşit pe muntele numit cu numele său. Toate acestea arată că Pustia a constituit pentru marele ascet cadrul lui natural.

Foarte caracteristic e faptul următor: Chemat de un guvernator ca să-l viziteze pentru folos, sfântul l-a întrebat pe ucenicul lui, Pavel cel simplu, ce să facă? Acela i-a răspuns: „dacă te vei supune guvernatorului, vei fi numai Antonie. Dar dacă vei rămâne în munte, vei fi avva Antonie". Şi sfântul l-a ascultat pe ucenicul lui.

După toate acestea, unde vedeţi o sociabilitate, în sensul unui contact cu lumea? Şi dacă, dată fiind personalitatea lui excepţională, marele Antonie nu poate constitui un exemplu, rămâne învăţătura lui către monahi, cărora le recomandă să se întoarcă cât mai repede cu putinţă din Alexandria, unde coborau pentru vânzarea lucrului lor de mână şi cumpărarea celor necesare lor.

Faptul că aduce pentru monah exemplul peştelui, care nu poate trăi în afara mării, arată cât de mortală considera el petrecerea monahului în lume.

- Viaţa marelui Antonie, să-mi permiteţi să intervin, am zis, e propusă spre imitare. Orice act al lui are o mare însemnătate pentru Biserică. Tânăr, bogat, credincios şi inteligent, el se gândeşte la viitorul lui. Îl vrea nu unul obişnuit şi pedestru. Însetează după o viaţă mare, înaltă, adevărată. Hristos îi dă soluţia: „- Vrei să fii desăvârşit?" „- Vreau Doamne, dar cum"? „- Mergi vinde-ţi averile tale, dă-le milostenie la săraci şi urmează drumul meu". (Mt. 19, 21)

Drumul l-a învăţat din Evanghelie. Sărăcie, feciorie, ascultare de voia lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere are o mare importanţă modul în care el a interpretat Evanghelia prin viaţa lui. Vinde într-adevăr toate averile lui şi le împarte celor nevoiaşi. Se închide în casa lui şi se nevoieşte prin posturi şi rugăciuni. Dar contactul lui cu rude şi prieteni nu favorizează lucrarea ascezei. Atunci se îndepărtează şi mai mult, locuind în morminte. Dar şi acolo ajungea zgomotul lumii. Caută o linişte absolută, neîntreruptă de grijile omeneşti. De aceea, dorind cele mai desăvârşite, s-a urcat în munte, în Pustia cea mai adâncă. Aici vedem o experienţă personală autentică, care priveşte liniştea (isihia) ca o premiză a vieţii monahale. Şi fapt mult mai adânc şi mai important: Calea marelui Antonie o justifică Dumnezeu...

Şi astfel Antonie cel mare devine începutul dezvoltării vieţii monahale. Este numit părintele monahilor, iar învăţătura lui despre monahi reprezintă o expresie a predicii despre desăvârşire a Evangheliei.

Viaţa lui, pe care a scris-o Sfântul Atanasie cel mare, ne informează despre faptele lui minunate, despre activitatea lui pentru Biserică şi despre miile de admiratori şi uce-nici ai lui. Dumnezeiescul Antonie a trasat o linie luminoasă în Biserică; linia virtuţii exercitată în pustie. A descoperit o nouă metodă pe care a opus-o metodelor puterilor întunericului. Din moment ce devine cauză de stricăciune, lumea trebuie părăsită. Eşti neputincios şi în primejdie să te îneci? Refugiază-te la liman. Dar, îndeosebi, asceza reprezintă o condiţie a combaterii demonilor şi a mântuirii sufletului. După Antonie cel mare, monahul rupe orice relaţie cu lumea şi cu cele ale lumii. Liber de toate, se luptă împotriva patimilor lui prin rugăciuni, privegheri, postiri şi muncă. Trebuie să ţină poruncile lui Hristos. În mintea Sfântului Antonie există ideea desăvârşirii, care se leagă cu anahoreza (retragerea)... Acestea am avut de spus cu privire la primul mare părinte al monahismului, a cărui vieţuire şi învăţătură le-a confirmat Biserica în cursul veacurilor.

- Cele ce aţi spus, părinte, sunt de mult folos pentru discuţia noastră, a zis teologul. Dar aş vrea să insist puţin asupra temei sociabilităţii. Sociabilitate se poate numi şi convieţuirea la un loc a douăzeci de mii de monahi, aşa încât argumentul părintelui Hrisostom, că sociabilitatea este ruptă în mod necesar, nu stă în picioare. Şi, prin urmare, atunci când un atât de mare număr de oameni se adună laolaltă, se formează o întreagă Biserică, în cercul căreia negreşit se va predica facerea de bine, lucru care aminteşte de primele comunităţi creştine.

- În acest punct, a observat monahul Hrisostom, are loc o răstălmăcire a termenului „sociabilitate”. De la bun început am formulat punctul de vedere că, îndepărtându-se de societatea lumească, monahul se retrage automat şi din viaţa socială. Dacă totuşi noile condiţii de viaţă îl duc în sânul unei frăţii monahale, aceasta nu înseamnă că se răstoarnă bazele pe care se întemeiază Monahismul, fiindcă în cercul frăţiei se păstrează lipsa de griji şi tăcerea cuvenită, şi întreg sistemul vieţii conduce spre ţinta scopurilor monahale.

Auzind de douăzeci de mii de ucenici ai sfântului, credeţi că e vorba de o mulţime ca o turmă, condusă de acest sfânt, în timp ce în realitate erau frăţii monastice, isihaşti, chilioţi şi pustnici, care trăiau într-un mod ce provoacă astăzi admiraţie, prin ordinea lor exemplară, tăcerea şi reculegerea în ei înşişi. Ca să înţelegeţi care era duhul părinţilor, e suficient să citez uimirea pe care a provocat-o unicului istoric martor ocular al Monahismului răsăritean, de la începutul secolului al V-lea, episcopul Palladie al Elenupolei, care scrie extrem de caracteristic despre Schitul Tebaidei, locuit de o mare mulţime de monahi, că „respira o melancolie de moarte” pentru liniştea foarte adâncă care domnea acolo...

(Teoclit Dionisiatul, Dialoguri la Athos, Vol. I - Monahismul aghioritic, traducere de preot profesor Ioan I. Ică, Editura Deisis - Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul, Alba Iulia, 1994, pp. 50-53)

Ieromonahul Savatie Baștovoi - De ce dăm buzna la Dumnezeu

Luați seama ca nu cumva să primim în mintea noastră și în gândul nostru că noi suntem mai privilegiați decât alții, de a da buzna la Dumnezeu. Noi dăm buzna la Dumnezeu tocmai pentru că ne considerăm mai păcătoși decât alții, suntem atât de deznădăjduiți, încât nu mai vedem nici o ieșire și atunci strigăm: „Doamne, dacă nici acum nu mă mai primești, mor”. Așa-i și spunem. Găsim la Sfinți, foarte simplu.

Care este limita dintre curaj și nesăbuință?

Eu cred că lucrurile astea două nu se intersectează, pentru că pornesc din puncte diferite, cresc din tulpini diferite. Curajul este bun. Hristos spune: „Îndrăzniți”. Curajul este râvna cea bună. Eu știu cum e cu nesăbuința asta? Atunci când noi nu mai avem frică de Dumnezeu, atunci când, după ce L-am înfruntat cu o întrebare, nu ne-am speriat și n-am căzut la pământ cu lacrimi și, în general, nu mai avem lacrimi pentru păcatele noastre și nu ne mai pare că suntem păcătoși, atunci n-avem dreptul să mai îndrăznim la Dumnezeu, trebuie să ne plângem; îndrăzneala cea bună vine numai de la smerenie.

Luați seama ca nu cumva să primim în mintea noastră și în gândul nostru [gândul] că noi suntem mai privilegiați decât alții, de a da buzna la Dumnezeu. Noi dăm buzna la Dumnezeu tocmai pentru că ne considerăm mai păcătoși decât alții, sun-

tem atât de deznădăjduiți, încât nu mai vedem nici o ieșire și atunci strigăm: „Doamne, dacă nici acum nu mă mai primești, mor”. Așa-i și spunem. Găsim la Sfinți, foarte simplu.

A venit la Pavel cel simplu cineva să-i scoată dracul; [iar Pavel] s-a cățărat pe o piatră și a zis: „Doamne, nu mă dau jos de pe piatră până nu scoți dracul din omul acesta”.

Clar, nu toți avem încă simplitatea asta, dar trebuie să tindem spre ea. Fiți sinceri, pentru că Dumnezeu știe starea noastră adevărată - asta e cel mai important lucru - chiar dacă noi nu I-o spunem. Noi Îl mințim: „Doamne, eu sunt smerit, n-am îndrăzneală să spun așa ceva”, dar apoi spune: „Ce-o dat porunca asta așa de grea? Pe de o parte, ne-a făcut așa frumoși, zice creșteți și vă înmulțiți și apoi… feciorie?”

Spune-I lui Dumnezeu că nu înțelegi și El îți va explica! Cum spune la Isaia și la Psalmi?: „Nu am nevoie de nimic, nici de jertfe, nici de altceva, pune neputințele tale înaintea Mea și cheamă-Mă în ziua necazului tău și Eu te voi izbăvi și tu Mă vei proslăvi”. Te voi izbăvi! Dar care sunt necazurile noastre? Nu că a căzut bomba pe turnurile din America, acesta nu-i necaz, sau că nu știu ce lege sau că nu merge bursa. Necazurile noastre sunt atacul patimilor, dar mai mare decât atacul patimilor este necazul necredinței, când noi nu-L înțelegem pe Dumnezeu.

Țineți minte rugăciunea: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele”? Să putem mărturisi că „nu credem, Doamne, în Tine, nu Te înțeleg, am înțeles numai un pic, dar asta n-am mai înțeles-o, îmi pare că nu-și are locul aici”. Eu vă spun așa, mai simplu, dar chiar și așa puteți să-I spuneți lui Dumnezeu, pentru că El oricum vă vede și știe ce e în inima voastră, El spune că vede inima și rărunchii, ochii noștri, El ne-a zidit și atunci de ce să fim cu prefăcatorie în fața Lui? Așa să îndrăznim la El. Și spune El numai atât pe urmă să facem: să-L proslăvim! Să spunem: „Doamne, slavă Ție, m-ai izbăvit de patima asta, de gândurile astea pe care le aveam față de Tine, gânduri de hulă”. Să recunoaștem gândurile de hulă pentru Maica Domnului, pentru Dumnezeu, pentru Sfinți.

Când ne vin gânduri de hulă despre Maica Domnului, du-te la icoană, nu te rușina și spune: „Maica Domnului, ce sunt gândurile astea la mine? Eu te iubesc pe tine, dar uite ce mi-a venit”. Și Maica Domnului va spune: „Lasă, că noi amândoi știm că nu-i chiar așa”. Plângi și mărturisește-te. Despre Sfinți, când îți vin gânduri din astea și spui: „Sfântul ăsta, Constantin, îmi pare mie, nu e el chiar așa de sfânt… L-au făcut ăștia cu politica”. Du-te la el și-i spune: „Sfinte Constantine, uite ce-mi

pare mie, e adevărat?” Și veți simți cum e de fapt. Sau despre Ștefan cel mare: „Ei, a avut el atâtea femei, foarte bine să fie așa sfânt și eu vreau să fiu așa sfânt!”. Mergeți la el și întrebați-l. Nu, nu-i blasfemie. Încercați să faceți cum fac copiii și o să simțiți după asta în inima voastră pe Ștefan cel mare. Și să vă spun drept, e sfânt. Și eu am avut gânduri față de el, dar mi s-a descoperit că el e ca David. Întrebați-l. Și asta nu o spune Savatie, acum, după Revoluție, asta o găsiți la toți părinții.

(Ieromonahul Savatie Baștovoi, Despre curaj și libertate în Ortodoxie (două conferințe) și alte întrebări fără rânduială, Editura Sophia, București, 2002)

Sfântul cuvios Pavel cel simplu, Egipт (7 martie)

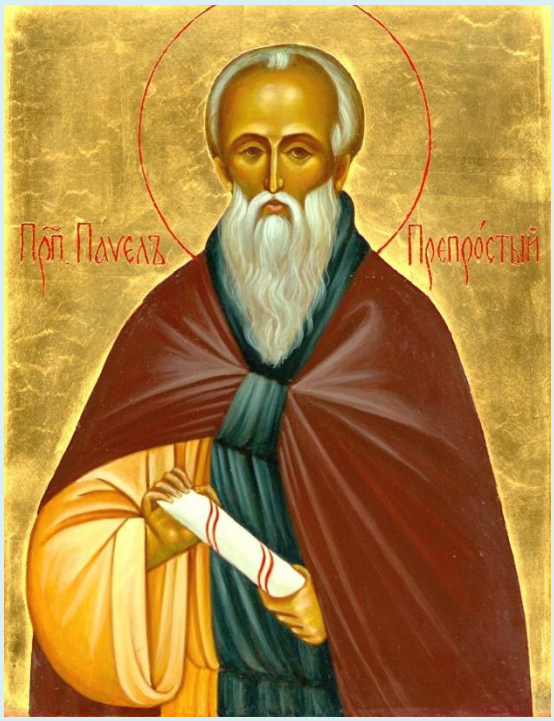

Acest Sfânt părinte Pavel, numit cel simplu, era plugar, un om cu totul de rând, dar lipsit de răutate şi de prefăcătorie, ca nimeni altul. Avea însă o soţie înrăutăţită şi desfrânată, fără ca el să ştie lucrul acesta multă vreme.

Într-una din zile, venind el de la ţarină pe neaşteptate, în afară de vremea obişnuită, aşa cum se întâmplă câteodată, găsi pe soţia lui necinstindu-i casa cu un bărbat străin.

Atunci zâmbind plin de blândeţe le zise:
- Bine, bine, nu-mi pasă de ce faceţi, martor iau pe Iisus Hristos; de acum înainte nu vreau să o mai văd înaintea ochilor; a ta să fie şi ea şi copiii ei, iar eu mă voi duce şi mă voi face monah.

Şi îndată lăsând toate şi bine rânduindu-le, plecă la Sfântul Antonie cel mare.

Sfântul cuvios Antonie cel mare (17 ianuarie)

Şi bătând la uşa acestuia, Sfântul Antonie ieşi şi îi zise:
- Cine eşti, frate, şi ce cauţi aici?

Iar dânsul răspunse:
- Sunt un străin şi am venit la tine să mă fac monah.

Iar sfântul îi zise:
- Bătrân fiind de şaizeci de ani, nu poţi să te faci monah şi nici să înduri necazurile şi strâmtorarea pustiului. Mai degrabă du-te la chinovie; acolo ai să găseşti din belşug cele necesare trupului şi vei putea să petreci fără prea multă oboseală cu cei de acolo. Căci fraţii vor ajuta neputinţa ta, fiindcă eu stau singur şi mănânc doar la cinci zile o dată şi atunci chiar rămânând mai mult flămând.

Însă Sfântul Pavel nu suferea să audă acestea de la bătrân, ci se sârguia să rămână împreună cu el. Şi neputând să-l alunge, închizând uşa colibei, Sfântul Antonie îl lăsă afară timp de 3 zile, neieşind ca să-l vadă. Iar Pavel rămase flămând şi nu se depărtă.

În ziua a patra însă sfântul având trebuinţă neapărată să iasă afară, des-chizând uşa şi găsindu-l pe Pavel lângă uşa colibei, îi zise:
- Du-te, bătrâne, de aici, nu mă sili, căci nu poţi să rămâi împreună cu mine.

Dar Pavel îi răspunse:
- Îmi este cu neputinţă să mă duc într-altă parte.

Atunci sfântul văzându-l că nu are nici traistă, nici pâine, nici apă, nici vreun lucru oarecare, îi zise:
- Dacă vei da dovadă de ascultare şi vei împlini fără lenevire şi fără murmur cele ce vei auzi de la mine, vei putea şi aici să te mântuieşti; dar dacă nu vei face acestea, pentru ce atunci te mai oboseşti şi nu te întorci acolo de unde ai venit?

Iar Pavel răspunzând zise:
- Toate câte îmi vei spune, cu râvnă le voi face.

Şi sfântul îi zise:
- Ridică-te deci şi roagă-te, până mă voi duce înăuntru, ca să-ţi aduc de lucru.

Fericitul Antonie intrând în peşteră, îl supraveghea printr-o mică ferestruică; şi Pavel stătu nemişcat la rugăciune o săptămână întreagă, fiind ars de arşiţa soarelui.

După aceasta, Sfântul Antonie ieşind afară şi luând ramuri de finic, îi zise:
- Ia şi împleteşte din ramurile acestea, aşa cum mă vezi că împletesc eu.

Şi bătrânul împleti până la al nouălea ceas un şirag de cincisprezece stânjeni, cu multă osteneală.

Însă sfântul îi zise:
- Rău ai împletit! Desfă ce-ai împletit şi împleteşte din nou.

Şi Pavel stătu nemâncat timp de 7 zile.

Sfântul Antonie făcea acestea pentru ca Pavel să se nemulţumească şi să plece de acolo. Însă, Pavel, despletind şiragul cu îndelungă-răbdare şi cu osârdie şi împletindu-l din nou cu multă luare aminte, fără să cârtească şi fără să se tulbure, uimi pe sfânt.

Pentru aceasta, către apusul soarelui, atins adânc fiind de purtarea lui Pavel, îi zise:
- Bătrânelule, vrei să mâncăm o bucată de pâine?

Iar Pavel răspunse:
- Cum crezi, părinte!

Şi lucrul acesta îl înmuie iarăşi pe sfântul şi punând masa, aşează pe ea patru bucăţi de pâine, de câte şase uncii fiecare (aproape 200 grame) şi înmuie pentru dânsul una, iar pentru bătrân trei.

Şi Sfântul Antonie începând un psalm, ca şi întru acesta să-l încerce pe Pavel, îl cântă, repetându-l de două ori. Iar Pavel cu mai multă osârdie se ruga împreună cu sfântul.

Apoi, sfântul îi zise lui Pavel:
- Stai la masă şi ia aminte să nu te atingi de cele puse înainte.

Şi îndeplinind şi această poruncă, sfântul îi zise:
- Acum ridică-te, fă-ţi rugăciunea şi culcă-te.

Iar acela neatingându-se câtuşi de puţin de hrană, făcu ceea ce i se poruncise. Către miezul nopţii, Sfântul Antonie ridicându-se pentru rugăciune, sculă şi pe Pavel şi prelungi rugăciunea până la ceasul al nouălea din zi.

Când se făcut seară, Sfântul Antonie luându-şi înainte o bucată de pâine, de alta nu se mai atinse. Iar Pavel, mâncând încet mai avea încă din pâinea din care mânca.

După ce mâncă toată bucata de pâine, Antonie îi zise:
- Bătrânule, mai mănâncă şi altă bucată de pâine.

Însă Pavel îi răspunse:
- Dacă vei mânca şi tu, atunci şi eu voi mânca.

Sfântul Antonie zise:
- Mie îmi este de ajuns pentru că sunt monah.

Dar Pavel zise:
- Pentru că şi eu vreau să ajung monah, îmi este de ajuns şi mie.

Iar după ce adormiră puţin, sculându-se începură din nou să cânte. Când se făcu ziuă, îl trimise să umble în pustiu şi să se întoarcă abia după trei zile. După ce făcu şi aceasta, venind nişte fraţi la Sfântul Pavel căuta să vadă ce trebuie să facă.

Şi sfântul îi zise:
- Slujeşte pe fraţi în tăcere şi să nu guşti nimic, până ce vor pleca.

Şi trecură zile fără ca Pavel să guste ceva. Iar fraţii îl întrebau:
- Pentru ce nu vorbeşti?

Şi, pentru că el nu răspundea, sfântul îi zise:

- Vorbeşte fraţilor.

Iar el începu să vorbească.

Într-una din zile aducând cineva sfântului un urcior cu miere, Sfântul Antonie vărsă mierea pe pământ. După ce făcu aceasta, sfântul zise lui Pavel:
- Adună mierea strop cu strop şi vezi ca nu cumva ceva din ea să rămână fără să poată fi folosită.

Şi făcând aceasta nu se tulbură şi nu se schimbă câtuşi de puţin.

O altă dată îi porunci să scoată apă şi toată ziua să o verse fără de folos.

Şi altădată, iarăşi, desfăcându-i îmbrăcămintea, îi porunci să şi-o coasă cu îngrijire la loc.

Când sfântul îl văzu că săvârşeşte fără şovăială, fără murmur şi fără să fie împiedicat de ceva tot ceea ce-i porunceşte, îi zise:
- Uite, frate, dacă poţi să faci în fiecare zi aşa, atunci să rămâi cu mine; iar dacă nu, du-te de unde ai venit!

Şi Pavel îi zise lui:
- Dacă mai ai şi altele să-mi arăţi, nu ştiu dacă le voi putea face, dar toate cele pe care le-am văzut până acum, pe toate cu uşurinţă le fac.

O astfel şi atât de mare ascultare şi umilinţă dobândi fericitul Pavel, încât primit har împotriva demonilor ca să-i alunge pe dânşii.

Iar marele Antonie, încredinţându-se despre el, îl ţinu cu sine o vreme oarecare. Apoi, făcându-i o chilie îl aşeză în ea, ca să cunoască toate vicleşugurile demonilor şi să se lupte acolo cu ei.

Deci, petrecând un an întreg în singurătatea lui şi dovedindu-se a fi făcător de minuni şi slujind cu vrednicie lui Dumnezeu, se mută după aceea către cereştile locaşuri.

+ * + * +

Despre Sfântul cuvios Pavel cel simplu aflăm în Patericul egiptean 1

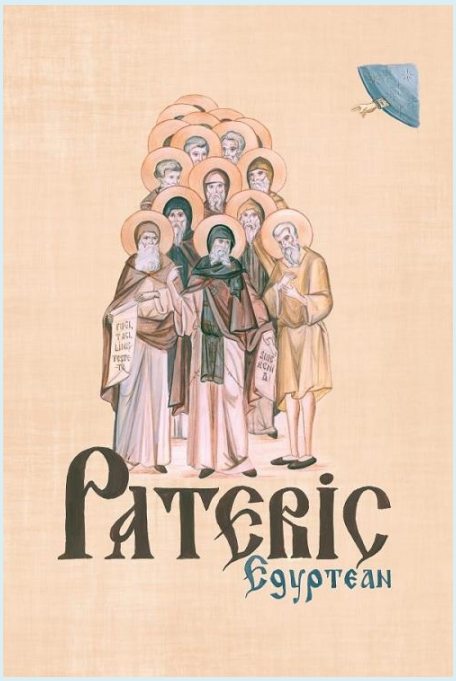

Sursa:
https://sfintisiicoane.wordpress.com/2014/03/07/sfantul-cuvios-pavel-cel-simplu-egipt-7-martie/

Icoane

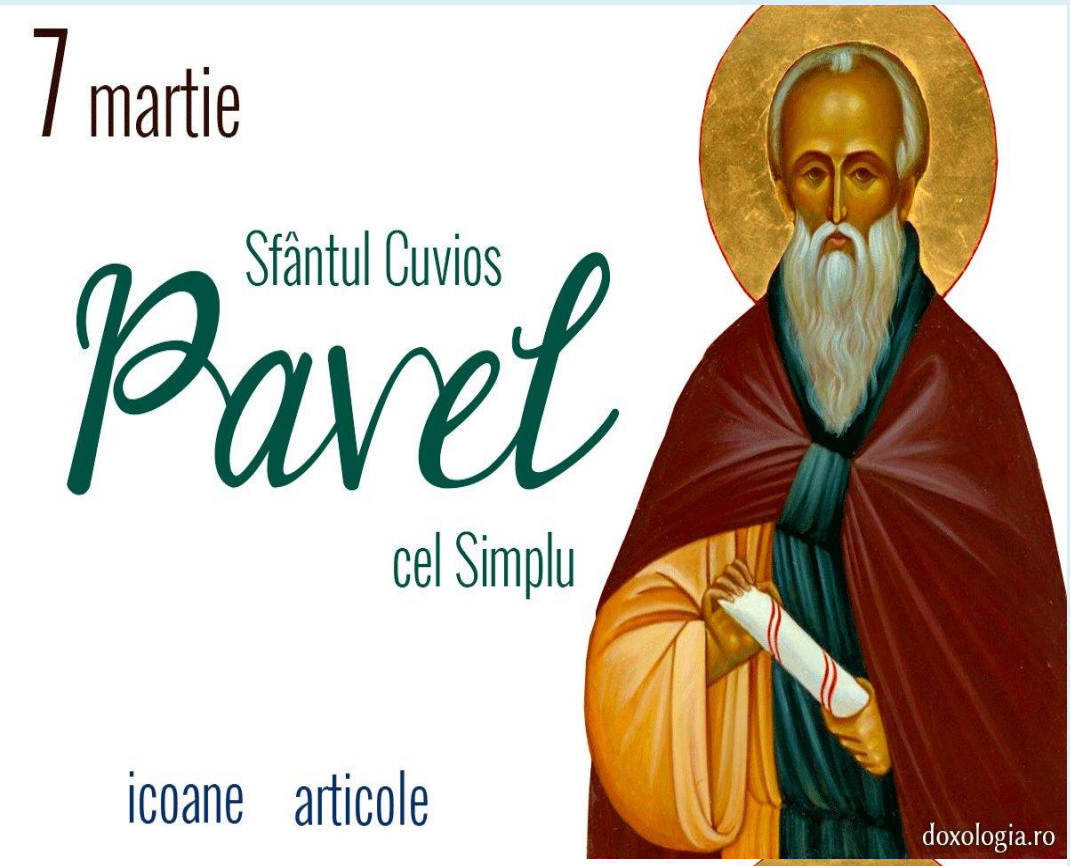
7 martie
Sfântul Cuvios
Pavel
cel Simplu
icoane articole
doxologia.ro

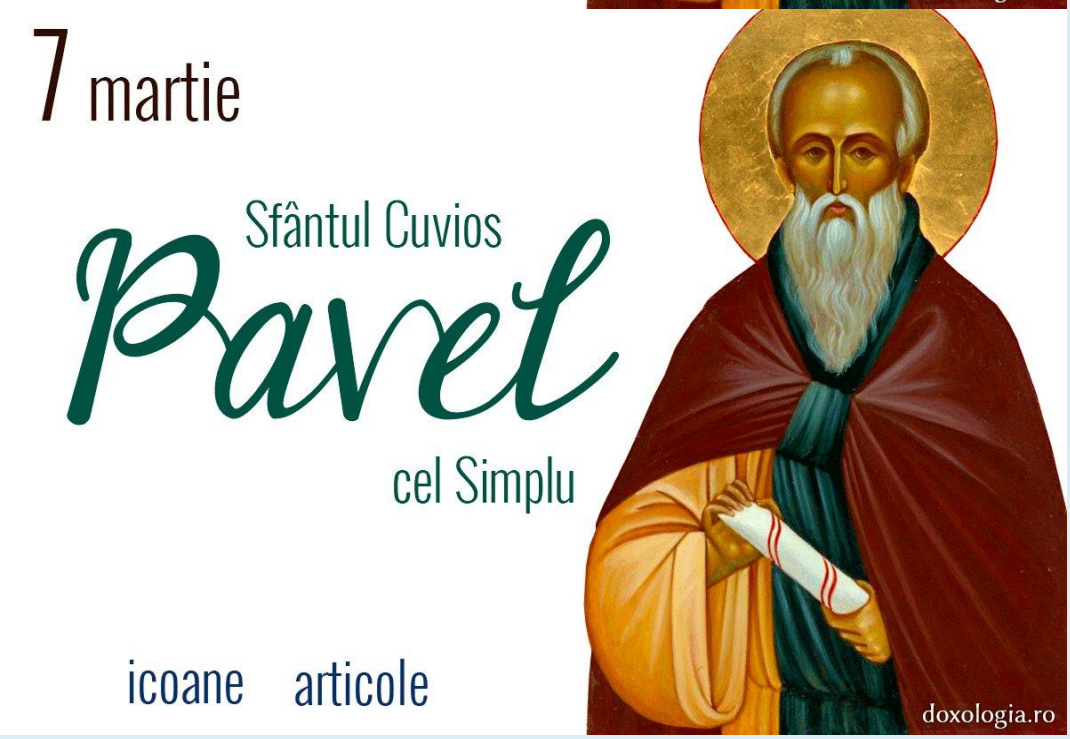
7 martie
Sfântul Cuvios
Pavel
cel Simplu
icoane articole
doxologia.ro

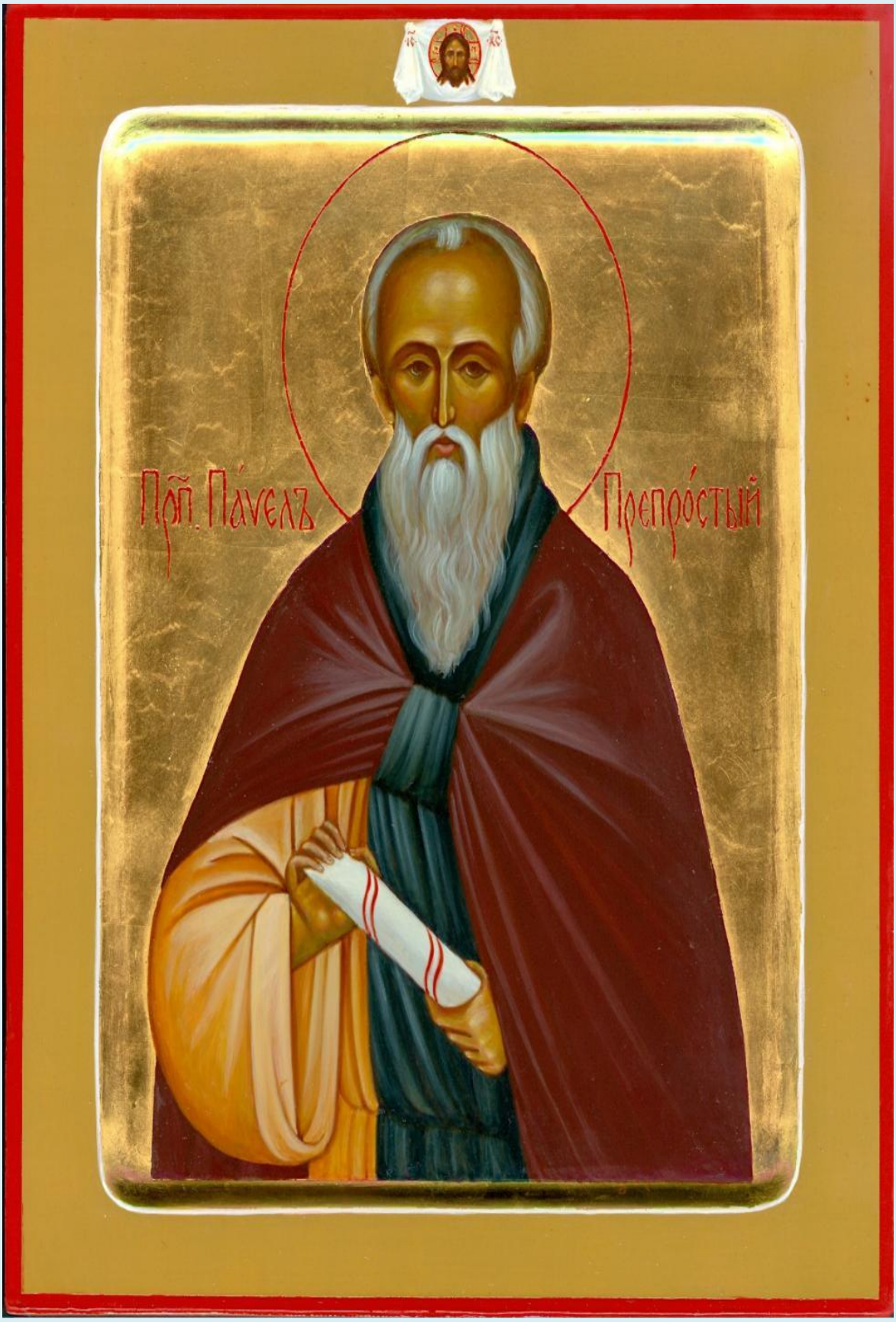
Прп. Пáвелъ Препрóстый

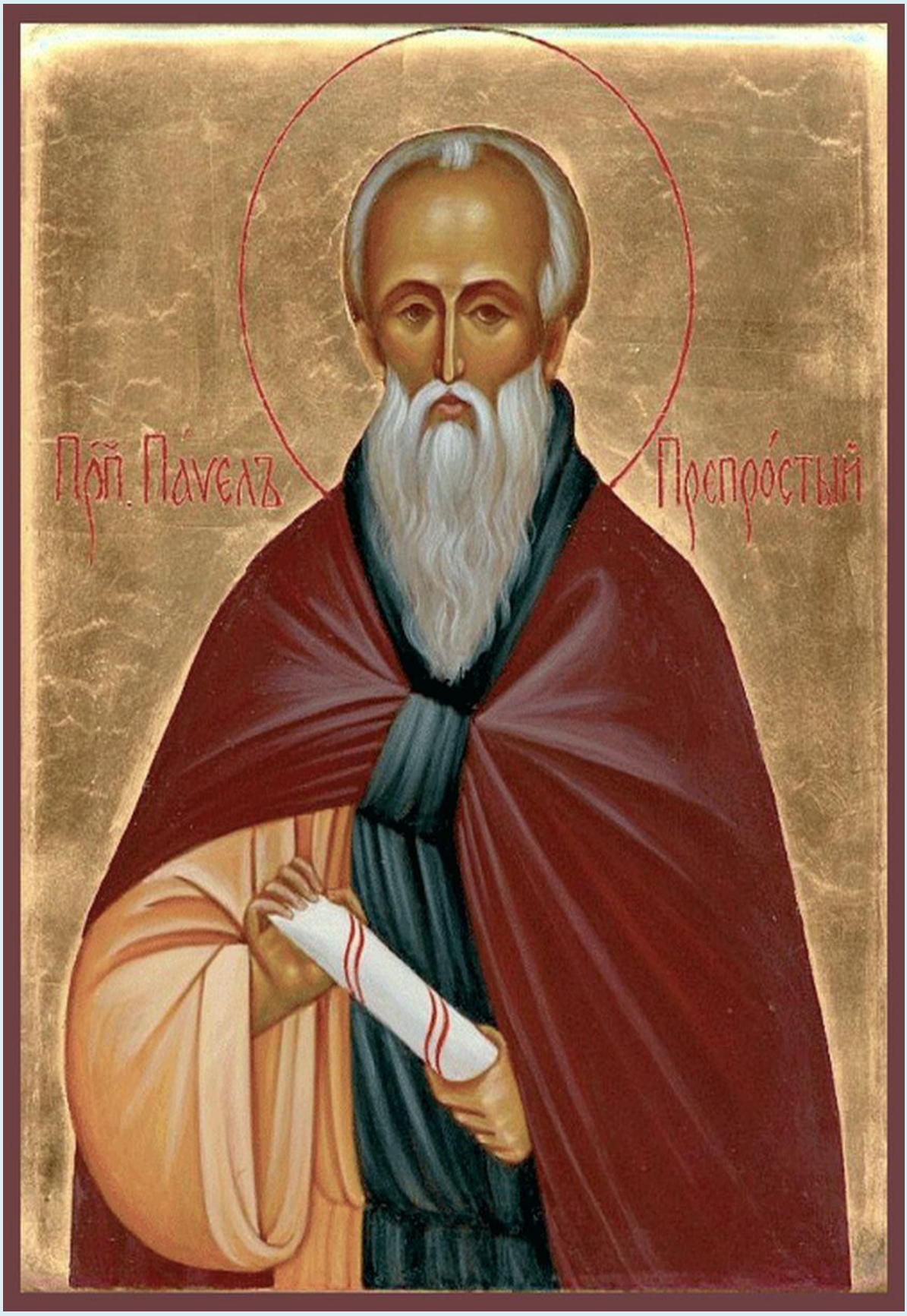
Прп. Павелъ
Препростый

SAINT
PAUL
THE
SIMPLE

SAINT
PAUL
THE
SIMPLE

SAINT
PAUL
THE
SIMPLE

SAINT
PAUL
THE
SIMPLE

SAINT
PAUL
THE
SIMPLE

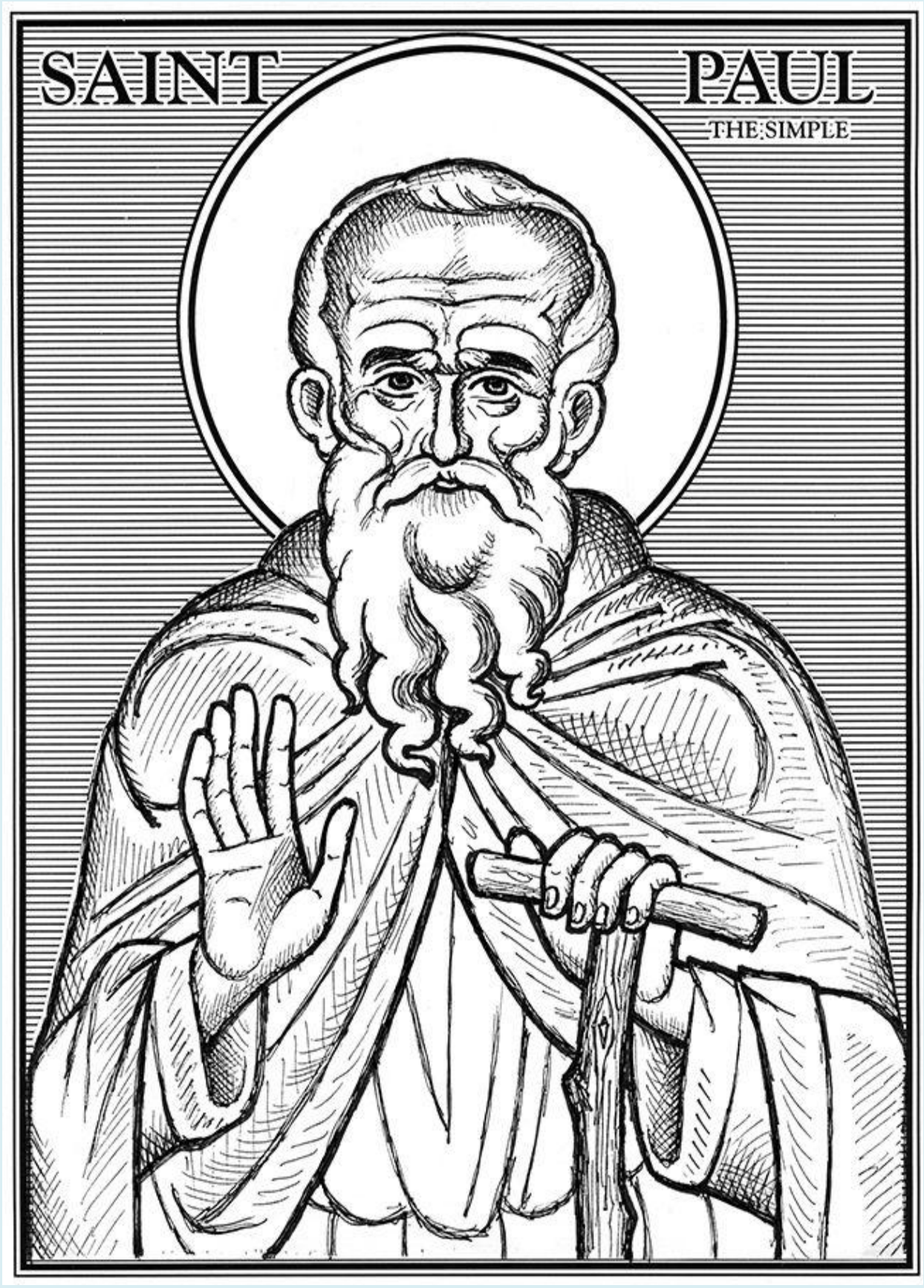
SAINT
PAUL
THE SIMPLE

S. Paulus Simplex.

22.

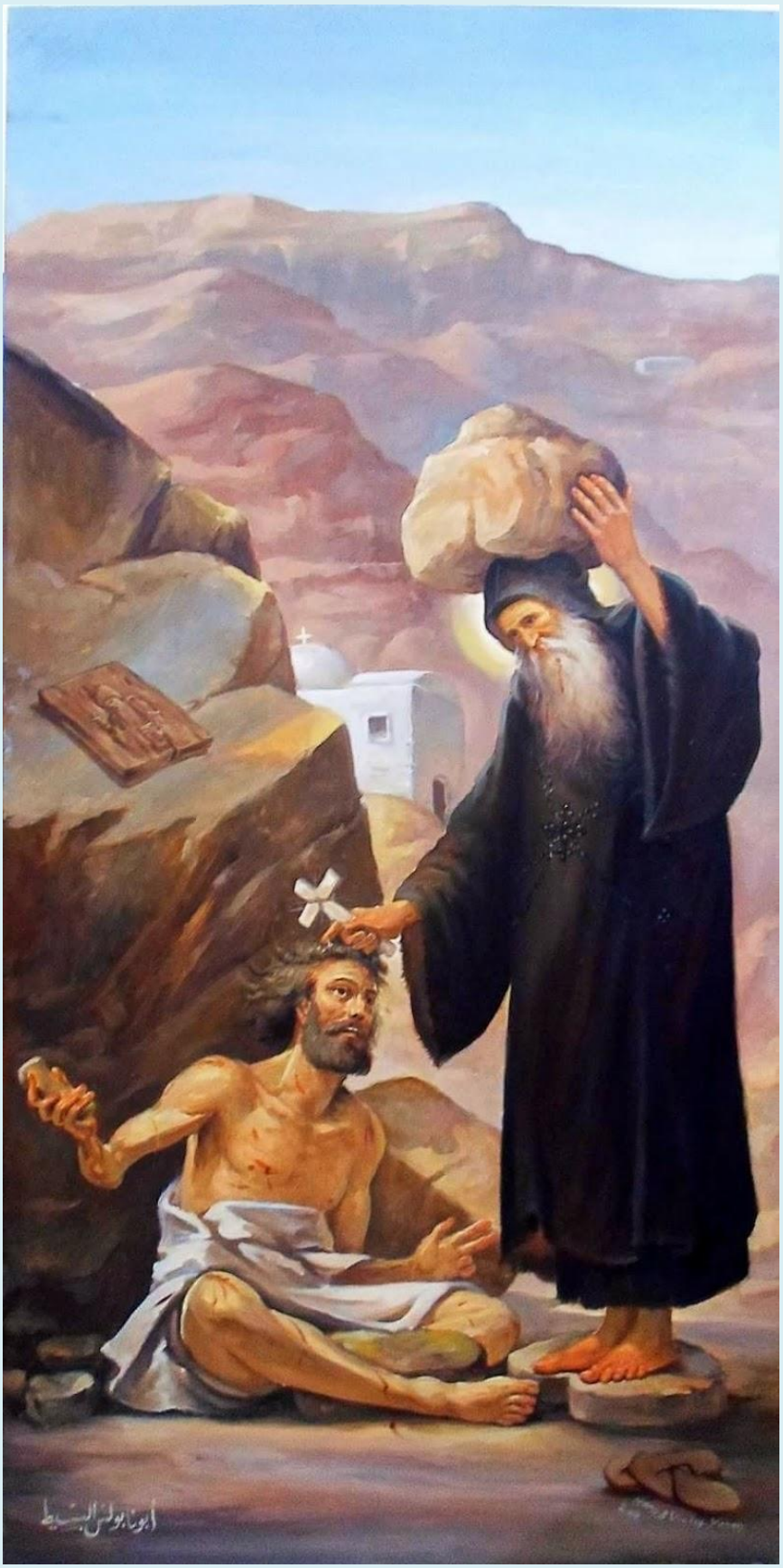

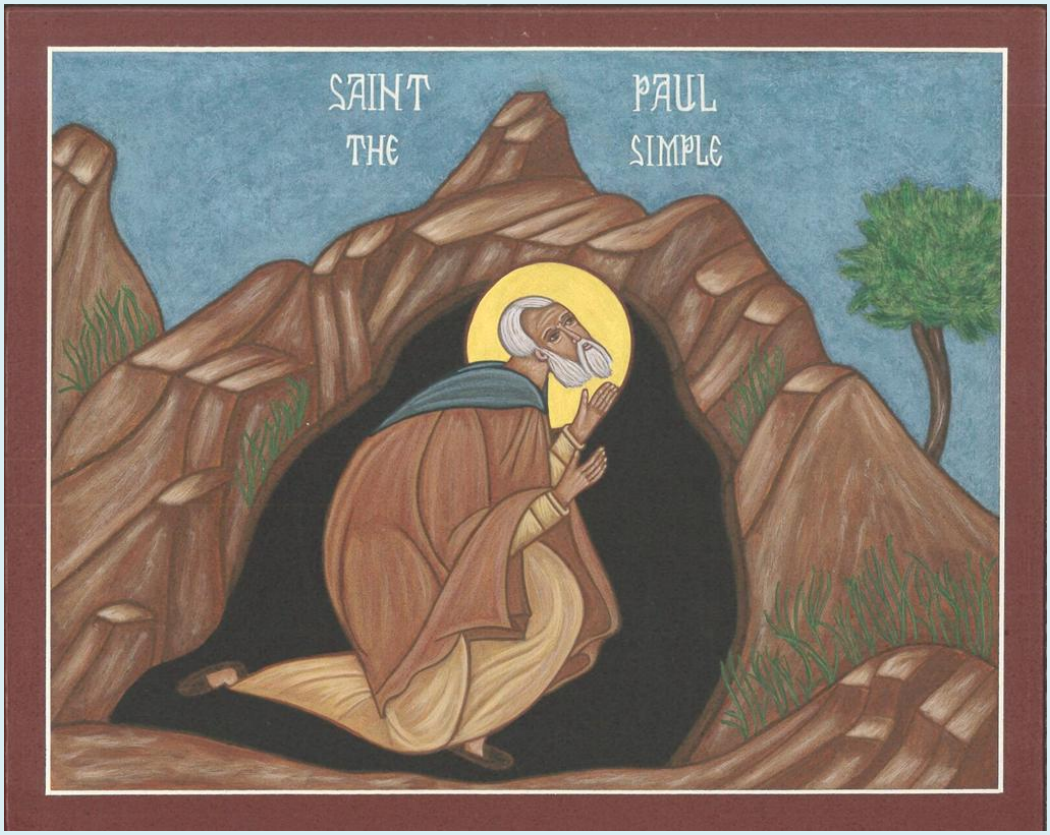
SAINT PAUL
THE SIMPLE

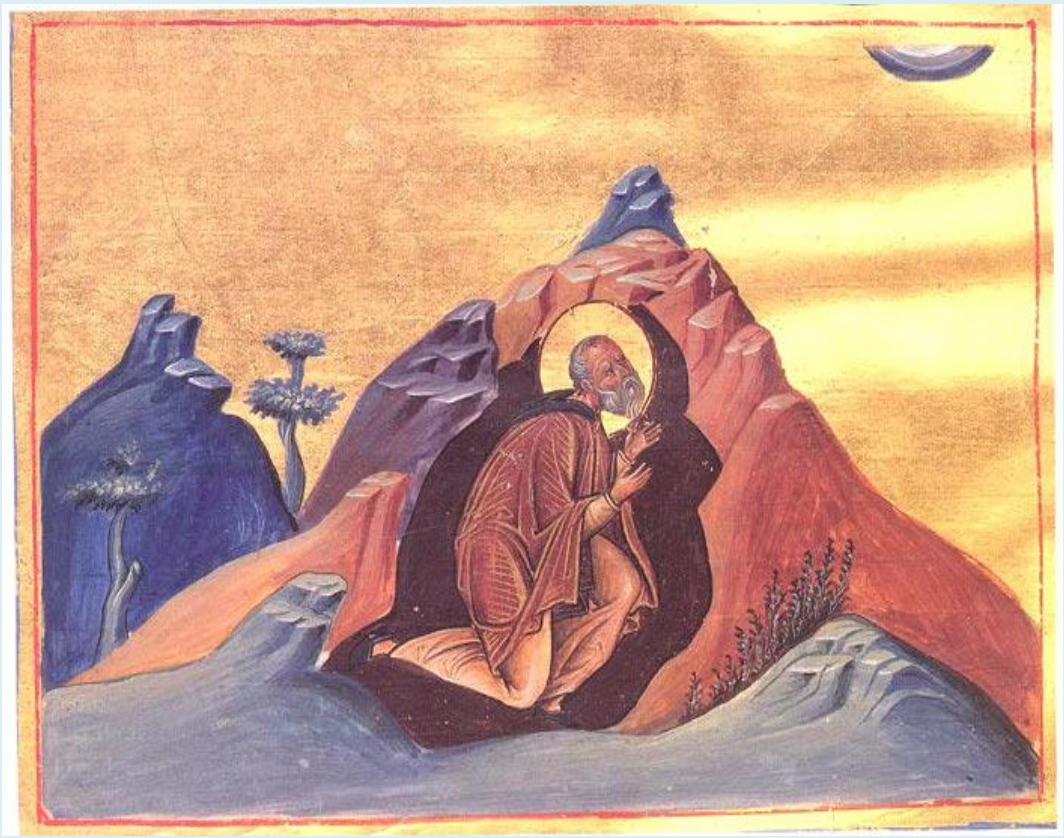

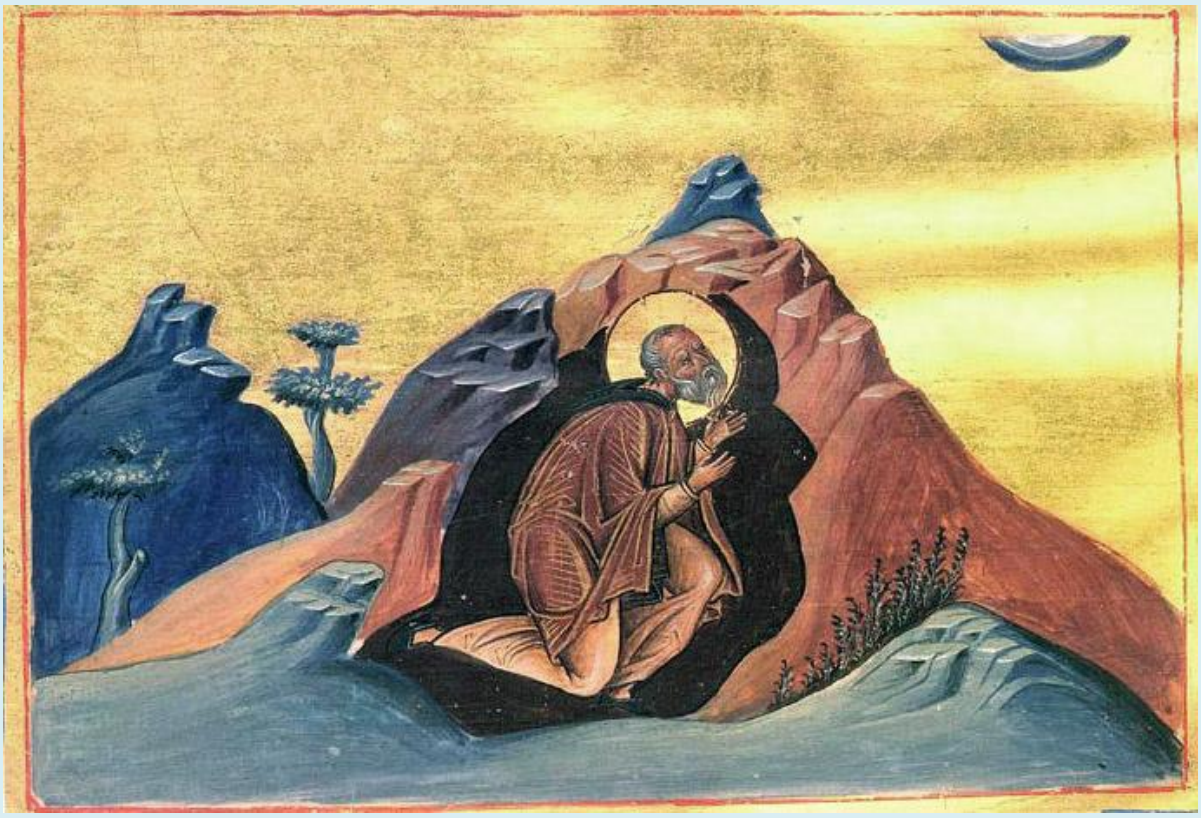

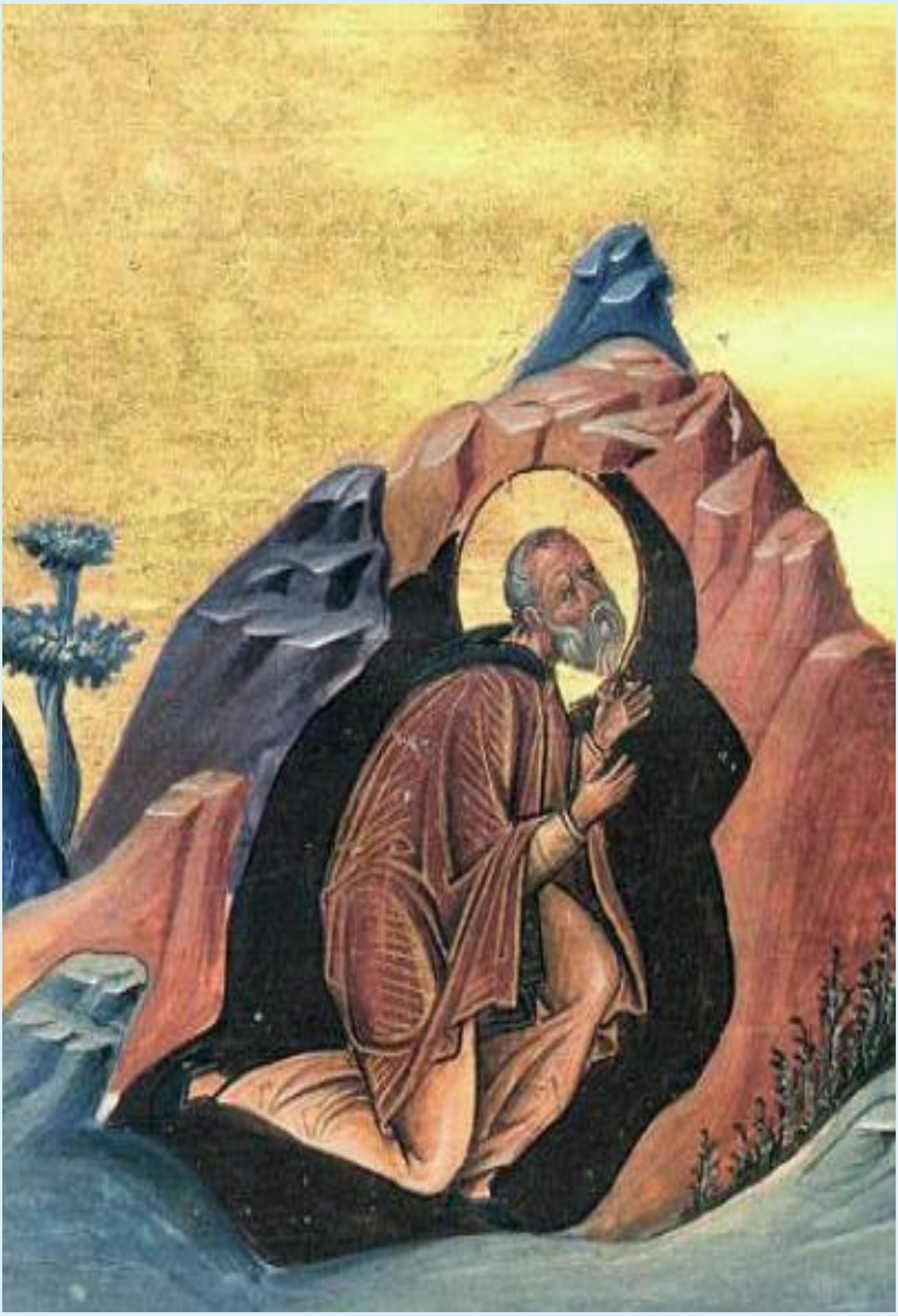

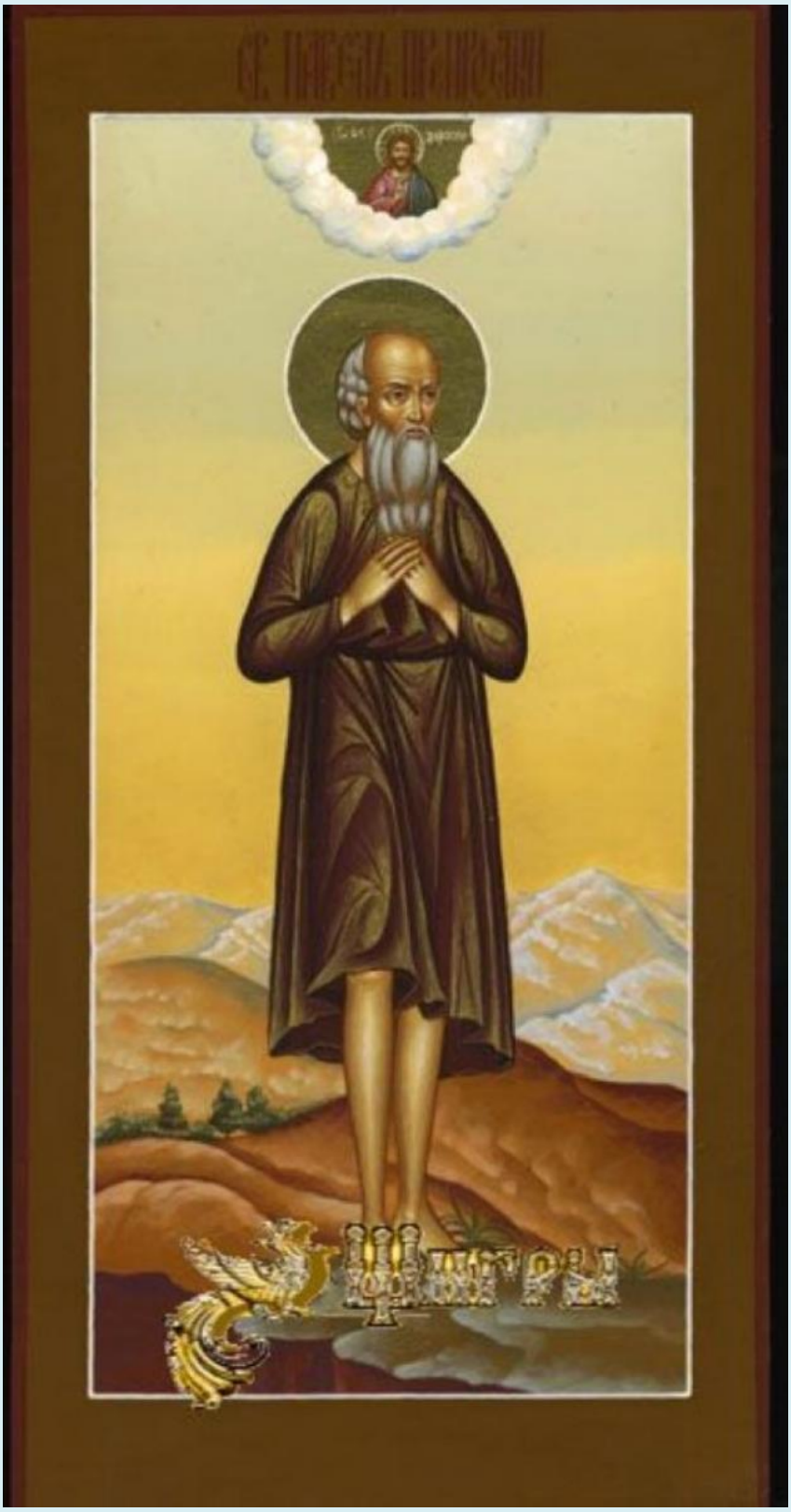

Bucură-te, Sfinte cuvioase Pavel, vas ales al smereniei!